

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

X 901

ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ,

Ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει Λομποῦ, κειμένου
κατὰ τὰ ὅρια τῆς Λεβαδίας, ἣτις συν-
ετέθη παρὰ τοῦ πανιερωτάτου,
καὶ σεβασμιωτάτου ἁγίου Ταλαν-
τίου κυροῦ Νεοφύτου Μεταξᾶ τοῦ
ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἐν τῷ τέλει αὐτῆς
προσετέθη, καὶ ἕτερος κανὼν παρακλη-
τικὸς πρὸς τὸν ἅγιον, ψαλλόμενος εἰς
πᾶσαν τυχοῦσαν λιτὴν. Ὁμοίως καὶ
μία εὐχὴ πρὸς τὸν δεσπότην χριστὸν
λεγομένη μετὰ τὸ ἀπόδειπνον πρὸ τοῦ
ὕπνῳσαι.

Ἐν ἔτῃ αὐκῇ, ἥτοι 1828, κατὰ μῆνα Ἀπρίλλ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝῃ.

ΕΝ Τῇ ΕΘΝΙΚῇ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν
Σεραφεῖμ,

Ἦτις ἐπιτελεῖται κατὰ τὴν ἑκτην
Μαΐου, καθ' ἣν ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος. Ἐνίοτε
συμπίπτει καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Μεσοπεν-
τηκοστῆς, περὶ ἧς δεῖται προσοχῆς, ὅτε
συμπέσῃ. Ὁ τυπικάρχης χρὴ συνάψαι
καὶ τὰ τῆς ἑορτῆς τροπάρια, λέγων
πρῶτον τῆς ἑορτῆς, εἶτα τοῦ ἁγίου
δόξα τοῦ ἁγίου, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, καὶ
ἐπομένως οὕτω μετέρχεται εἰς ἅπασαν
τὴν ἀκολουθίαν.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐξ ἀγκαλῶν μητρικῶν σε θεὸς ἠγάσας,
καὶ ἐκ σπαργάνων σκεῦος, Σεραφεῖμ τοῦ ἁγί-
ου, πνεῦματος ἐγένου. Ὅθεν πικρῶς, τῇ σορῶ
τῶν λειψάνων σου, οἱ προσιόντες παντοίων νόσων
δεινῶν, τὰς ἰάσεις ἀρυόμεθα.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὥσπερ ἄγγελος ἱερώτατε,
πολιτευθεὶς παμμάκαρ, σὺν ἀγγέλοις χορεύεις,
τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη παρεστηκώς, ὑπὲρ τῶν
ἐκτελούντων σου, τὴν θείαν μνήμην μὴ παύσῃ.

ἐκδυσωπῶν, τὸν σωτῆρα καὶ θεὸν ἐκτενῶς.

Τὴν παμφαῇ καὶ σεβάσμιον τοῦ Θεόφρονος, ἐπιτελοῦντες μνήμην, ὦ φιλέορτοι δεῦτε, βοηθώμεν ἐν πίσει τῷ ποιητῇ ὁ Θεὸς ὁ τρισάγιος, καὶ θαυμαστὸς ἐν ἁγίοις ταῖς προσευχαῖς, τοῦ ὁσίου ἡμᾶς οἰκτερον.

Δόξα· ἤχος β.

Ὁ ἐν ἁγίοις ἅγιος ὄντως ἀναπαυόμενος Θεός, τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν καταγώγιον θεῖον ἀπειργάσατο, καὶ ἐν αὐτῇ κατοικίσας, βολὰς θαυμάτων τοῖς πιστοῖς, ἐκπέμπειν ἀνέδειξεν· ὅθεν κατὰ χρέος σε συνελθόντες τιμῶμεν Θεοφῶρε πατὴρ ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στῆσον, τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς, καὶ τὰς τῶν αἰσθήσεων πλάνας, καὶ τὰ ἰνδάλματα, τέλεον ἐξάλειψον τῶν ψυχοφθόρων παθῶν καὶ ψυχῆς μου τὸν τάραχον, κατεύνασον κόρη, ἵνα μεγαλύνω σου τὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ τῆς ζωῆς μου ἀπάσης, κέκτημαι προσάτιν παρθένε, καὶ τῆς ἀσθενείας μου βοήθειαν.

Εἰς τὸν σίχον σιχηρὰ προσόμοιαι· ἤχος β.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Αἰγλῆς τῆς ὑπὲρ νοῦν, καὶ θείας χαρμῶσυνης, τῶν μοναστῶν τὸ σίφος, ἐπὶ τῇ πανηγύρει, συναθροισθὲν ἐμπίπλαται.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Δεῦρό μοι ὁ χορὸς, τῶν μοναζῶν ἡκέτω, καὶ ἄσμασιν ἐνθέοις, σεψάτω χαρμῶσυνως, τὴν μνήμην τοῦ τρισμάκαρος.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, δυσώπει Θεοφῶρε, τυχεῖν οἱ τῇ πανσέπτῳ, σορῶ σου προσδραμόντες, πατὴρ ἡμῶν τρισόλβιε.

Δόξα· ἤχος δ.

Τοῦ πνεύματος τὴν χάριν τοῦ παναγίου, ἐν τῇ ψυχῇ σου δεξάμενος, σοφὲ Σεραφεῖμ, νησεῖαν καὶ ἀγρυπνίαν τὸ σῶμά σου κατεκάλλυνας· σκευὸς ἔντιμον τῆς ἁγίας τριάδος δοχεῖον γενόμενος μακάριε, καὶ νῦν μετ' ἀγγέλων συναυλιζόμενος, τῷ σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβευσέ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, τὸ μακάριος ἀνὴρ ὡς σύνηθες· Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσώμεν σίχους ἡ, καὶ ψάλλομεν, ἐὰν συμπέσῃ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, τῆς ἑορτῆς δ, καὶ τοῦ ἁγίου δ. Δόξα τοῦ ἁγίου, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Σεραφεῖμ θεόσοφε, ἐν ἀγρυπνίαις πολλαῖς, καὶ συντόναις δεήσεσι, καὶ παννύχοις γάσεσι, τὴν ψυχὴν καθηράμενος, καὶ ὅλος οἶκος Θεοῦ γενόμενος, χάριν θαυμάτων ἀξίως εἴληφας, νόσους ἐκάσπε, θεραπεύειν ὅσιε. Ὅθεν πιστῶς τὴν σεπτὴν σου κοίμησιν πανηγυρίζομεν.

Μάκαρ Σεραφεῖμ θεόληπτε, ὁ τῆς Ἑλλάδος βλαστὸς τῆς ἐρήμου ὁ κάλλιστος, πολιτῆς καὶ πρόμαχος, τῶν καμνόντων θερμότατος, τῶν

θλιβομένων σεπτὴ παράκλησις, καὶ πενομένων χορηγὲ ἐνδόξε. Ὅθεν τὴν μνήμην σου συνεχλόντες ἄσμασι πνευματικοῖς, πόθῳ ἑορτάζοντες, χρῖσιν δοξάζομεν.

Τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα, καὶ πολιοῦχον σερόν, Σεραφεῖμ τὸν τρισόλβιον, φιλεόρτων σύστημα, δεῦτε χεῖρας κροτήσωμεν, καὶ ἐγκωμίων ἀνθεσι γέψωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν θερμῶς ἐκβοήσωμεν, ῥῦσαι τὴν ποιμένην σου, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ χαλεπῶν, νόσων ταῖς πρεσβείαις σου θείαις πρὸς Κύριον.

Δόξα· ἦχος πλ. δ.

Τῷ θείῳ πόθῳ τρωθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ τῇ αἴγλῃ τοῦ ἁγίου πνεύματος, τὴν διάνοιαν ἐλαμφθεὶς πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, ὥσπερ ἔλαφος διψῶσα, ἐν τοῖς ἐρήμοις περιπολῶν, τὴν πηγὴν τὴν αἰζῶν εὖρες αἰοίδιμε. Ὅθεν καὶ τοῦ νάματος τῆς ἐγκρατείας ἐμφορηθεὶς, πηγὰς θαυμάτων τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, τῇ σορῷ τῶν λειψάνων σου ἀναβλύζεις ἐκάσπε. Δι' ὃ συνελθόντες ἐν τῇ ἀγία σου μνήμῃ πνευματικῶς ἑορτάζομεν λέγοντες, μὴ ἀποκάμῃς θεόμενος ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανέστραφη· ἐκ παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐσιν υἱός, διπλοῦς τῇ φύσει, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες ὁμολογοῦμεν χριστὸν τὸν θεὸν ἡμῶν, ὃν ἐκέτευε μήτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ εἰσοδος, τὸ φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἔστιν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν

ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλᾷ κηρὶ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαὸν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνίσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐγδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀκνυπέκριτον. Λήψεται ἁσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα. Ὁ ξυγαῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παραφρονᾶς. Πορεύονται εὐσχοὶ βα-

λίθες ἄσραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου
τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἄλονται, καὶ ἐκ πετρο-
βόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι.
Ἀνανακτῆσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποτα-
μοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιζησεται
αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλι-
κμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν
ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρό-
νους δυναστῶν. Ακούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ
σύνετε, μάθετε δικασαὶ περάτων γῆς, ἐνω-
τίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρω-
μένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυ-
ρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ
ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύ-
σει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρό-
νιον, οὐ δὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ
δ' ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας,
βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡ-
γαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετε-
τέθη· ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ.
Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ,
καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλεύει νυῦν ἄ-

κακόν· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους
μακροῦς· ἀρετὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.
Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ
δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴ δὲ θέντες
ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος
ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς
ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν σιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος β.

Τῶν μοναζόντων ἀκρότης καὶ τῆς ἀγνίας
διδασκαλός, ὁ πολιστής τῆς ἐρήμου, καὶ τῶν
χειμαζομένων λιμὴν σωτήριος, τῶν ἐπικαλου-
μένων σοὶ πίσει πρέσβυς θερμότατος, φάνηθι
λυτρούμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἀλά-
στορος, καὶ μελλούσης κρίσεως Σεραφεῖμ· τρι-
σόλβιε.

Ἦχος γ.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου τὸν μισθόν σου πατὴρ
ἡμῶν Σεραφεῖμ· ἐκέκτησο, τὰ γὰρ σαρκὸς πενή-
τοις τῆς ἀσκήσεως πόνοις, καθυποταξας Μακά-
ριε, τοῦ ἁγίου πνεύματος ναὸς ἐμψυχος ἐχρη-
μάτισας, καὶ παρ' αὐτοῦ τῶν θαυματῶν λαβεῖν
τὴν ἐνέργειαν ἠξιώθης, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους
τῶν πιστῶς σου τελούντων τὰ μνημόσυνα.

Ἦχος δ.

Τῷ τοῦ χριστοῦ ζυγῷ συντόνως ὑπέθου ἀπὸ νεότητος, τὸν βίον ζηλώσας τοῦ παλαι Ἀντωνίου τοῦ Θείου, τὸ σῶμά σου κατεμάραντας ἐγκρατεία, ὡς ὄφελον τῇ ψυχῇ καθυποτάσσασθαι, καὶ τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως ἐξετέλεσας. Ἀλλ' ὦ πατέρων ἀγλαίσμα, αἴτησαι τοῖς ἐκ πόθου τελοῦσι τὴν μνήμην σου, ἱλασμόν ἀμαρτιῶν παρὰ χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡ Ἦχος πλ. α.

Ὅσιν πάτερ τῆς φωνῆς τοῦ εὐαγγελίου τοῦ κυρίου ἀκούσας, τὸν κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος. Ὅθεν πᾶσιν ἐδόξας, ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσατε χάριν αἰώνιον, μηδὲν προτιμήσατε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρήσατε ἀνάπαυσιν μετὰ πάντων τῶν ἁγίων. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις χριστὲ φύλαξον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Διὰ παντὸς ταῖς πονηραῖς, παρθένε, πρά-

ξεις σπιλούμενος, σὲ τὴν ἄσπιλον τοῦ δεσπότης μητέρα, ἱκετεύω, ρύπου με παντὸς, καθάρισον δέσποινα.

Εἰς τὸν σίχον σιχηρὰ προσόμοια.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε τὴν ἐτήσιον, ἁσματικῶς ὦ φιλέορτοι, ἐορτάσωμεν σήμερον, μνήμην τοῦ Θεόφρονος Σεραφεῖμ τοῦ πάνυ, καὶ σεπτὴν χορείαν, ἐπικροτήσωμεν φαιδρῶς, καὶ τὸν σωτῆρα ἐξιλεώσωμεν, ὅπως τῶν περιστάσεων, καὶ τῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς αὐτοῦ ἡμᾶς ρύσεται, ἱκεσίαις ὡς εὐσπλαγχνος.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Φαιδρῶς ἀνατέταλκεν, οἷά περ ἄστρον πολύφωτον, ἡ πανένδοξος μνήμη σου, ἀκτίσιν ἀστράπτουσα, τῶν θῶν ἐναρέτων, πράξεων παμμάκαρ, καὶ κατευφραίνουσα πιστῶν, τὰς διανοίας τῇ τῶν θαυμάτων σου, αἰγλῇ Θεομακάριζε, ἣν οὖν πιστῶς ἐορτάζοντες, ἐπαξίως τιμῶμέν σε, μοναζόντων ἀγλαίσμα.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Ἄγγελος ἐπίγειος, καθάπερ ἄλλος ἐβίωσας,

ἐγκρατεία πανεύφημε, μαράνας τὸ σῶμά σου,
καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις, καὶ μνήμην θανάτου,
διὰ παντὸς ἐμμελετῶν, τὰ θεῖα πάτερ καὶ
αὐξανόμενος, ταῖς θεαῖς ἀναβάσεις, πρὸς ἐφε-
τὸν τὸ ἀκρότατον. Ὅθεν μάκαρ κατήντησας
πρὸς αὐτὴν τὴν ἀκώρειαν.

Δόξα ἡχος πλ. β.

Πνεύματος ἁγίου πλησθεὶς θεοφόρε πατήρ
ἡμῶν, τὰς ἐπινοίας τῶν δαιμόνων κατήργη-
σας. Τῷ γὰρ σαυρῷ τοῦ Κυρίου σου ὀπλισά-
μενος, καὶ ἐν τούτῳ θαρρῶν παντοίας νόσους
ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλασας, ψυχῶν μὲν πάθη ἁλ-
λόκοτα, σωμάτων δὲ ἀλγηδόνας ἀνιάτους.
Διό σου δεόμεθα ταῖς πρὸς θεὸν μεσιτείαις
σου, εἰρήνην τῇ ποιμνῇ σου δωρηθῆναι παρ'
αὐτοῦ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ τὴν οὐ-
ράνιον πασάδα, καὶ πύλην σφραγισθεῖσαν ἀ-
ληθῶς. Χαῖρε δι' ἧς ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, ὁ
σωτὴρ ὁ τῶν ἀπάντων, χριστὸς ὁ ζωοδότης
καὶ θεός, κατὰβαλε δέσποινα, τοὺς τυράννους
ἀθέους ἐχθροὺς ἡμῶν τῇ χειρὶ σου ἀχραντε, ἢ
ἐλπίς χριστιανῶν.

Ἀπολυτίκιον ἡχος δ.

Ἐκ γῆς ἀνατείλασα, ἐκ τῆς Ἑλλάδος
ἡμῶν, ἡ πάντιμος κἀρα σου, πατήρ ἡμῶν
Σεραφεῖμ, ἐκβλύζει ἰάματα, καὶ ἐκπλήττει
ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε. Ὅθεν οἱ τῇ
σοφῷ σου εὐλαβῶς προσιόντες, λαμβάνουσι θε-
ραπείαν, καὶ ἰάσεις τελείας. Διό σε τιμῶμεν
πατήρ ἡμῶν ὅσις.

Θεοτοκίον.

Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν πρώτην σιχο-
λογίαν, κάθισμα ἡχος α'.

Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Τὸ σῶμά σου πολλαῖς, ἀγρυπνίαις ἐκτῆξας,
ἀμέτραις προσευχαῖς, τὴν ψυχὴν σου λαμπρύ-
νας. Θεοῦ οἰκητήριον, Σεραφεῖμ ὅλος γέγονας.
Ὅθεν ἡλειφας, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, καὶ
τὰ πνεύματα, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνεις, διὸ
εὐφημοῦμέν σε.

Δόξα τὸ αὐτό καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀπόθου ὦ ψυχὴ, ραθυρίας τὸν ὕπνον, καὶ

ἀναψον φαιδράν, μετανοίας λαμπάδα· καὶ ἐξ-
 ελθε νῦν χαίρουσα, τῆς τοῦ βίου συγχύσεως,
 εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀθανάτου νυμφίου, δέξαι
 λέγουσα, καὶ μὴ ἀπώσῃ με λόγε, λιταῖς τῆς
 τεκούσης σε.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, καθ. ἡχος πλ. δ.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἐγκρατεία καὶ πόνοις καὶ προσευχαῖς, τὴν
 ψυχὴν σου κοσμήσας θεοπρεπῶς, γέγονας συν-
 ὁμιλος, τῶν ὁσίων αἰοῖδιμε, καὶ θαυμάτων
 χάριν, ἀξίως ἀπήλειπας, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους,
 τῶν πίσει τιμώντων σε. Ὅθεν καὶ θαλάσσης
 ἁλμυρᾶς τῇ εὐχῇ σου, τὸ νάμα ἐγλύκανας,
 καὶ ἀντάρτην ἐνέκρωσας. Διὰ τοῦτο βοῶμεν
 σοι Σεραφεῖμ ἱερώτατε, πρέσβευε χριστῷ τῷ
 θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,
 ταῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωσικῶς, ὡς ἡ χήρα
 ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι δέσποινα,
 ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου. Σὺ γὰρ ὤ-
 φθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν
 καὶ θλίψεων, αἶ με ἐξαίρουσα. Ὅθεν ὡς ἐκ

μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεῖς τῶν θλι-
 βόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, θεοτόκε
 βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ υἱῷ καὶ θεῷ,
 τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι. Σὲ γὰρ
 ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἀντίφωνον, τοῦ δ. ἡχου

Προκείμενον, ἡχος δ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου
 εἶχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς πάν-
 τα μοι παρεδόθη, ζῆτει Ἰαννουαρίῳ ιζ.

Τὸ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Δόξα ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίῳ.

Καὶ νῦν ταῖς τῆς θεοτόκου.

Τὸ ἰδιόμελον, εἰς ἡχον β.

Ἐν πάσῃ τῇ γῇ ἐξεχύθη ἡ χάρις σου
 παμμακάρισε ὅσιε. Δι' ὃ μερόπων γένος προσ-
 τρέχει εὐλαβῶς, τῇ σεβασμίῳ κάρᾳ σου, καὶ
 ἀσπάζεται ταύτην χάριν ἰάσεως, τῶν διαφό-
 ρων παθῶν καὶ τραυμάτων αὐτοῦ, ὅθεν ὡς παρ-
 ῥησίαν ἔχων πρὸς θεόν, ἀδιαλείπτως ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ πρέσβευε Σεραφεῖμ τρισόβιε.

Σώσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ λοιπὰ.
Εἰτα τοὺς κανόνας. Ἐὰν συμπέσῃ, ὡς
προεῖπομεν, ἡ ἑορτὴ, πρῶτον λέγε τῆς ἑορ-
τῆς, καὶ εἰτα τοῦ ἁγίου. Εἰδὲ, λέγε πρῶ-
τον τῆς Θεοτόκου. Πολλοὺς συνεχόμενος πει-
ρασμοῖς καὶ εἰτα τοῦ ἁγίου, ἀνὰ δ. ἐκά-
στη ὁδῇ.

Τὸν θαυματουργὸν ἐν ἀσκηταῖς αἰέσω Σεραφεῖμ.

Ὡδὴ α. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τριάς ὑπεράρχιε, πάτερ υἱὲ σὺν τῷ πνεύ-
ματι, οὐσία καὶ δύναμις ἀδιαίρετος, χάριν
δέομαι, παράσχου μοι ἐξ ὕψους, ὅπως τὸν
ἐν θαύμασιν ὑμνήσω μέγιστον.

Ὁ μέγας ἐν θαύμασι, πρὸς εὐωχίαν
προτρέπεται, δεῦτε οὖν τοῖς ἄσμασι σήμε-
ρον ζήσωμεν, τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ καὶ θείαν
μνήμην, καὶ πανηγυρίσωμεν φαιδρῶς φιλε-
ορτοί.

Ναὸς Θεοῦ ἐμψυχος, καὶ οἰκητήριον πνεύ-
ματος, γενόμενος ἐνδοξε ἀπὸ νεότητος, πᾶσιν
αἵτησαι, λύσιν τῶν ἐγκλημάτων, τοῖς ἐπιτελοῦσι
σου τὴν θείαν κοίμησιν.

Θεοτοκίον.

Θανάτου ἀναιρέσεις, ἀγνὴ ὁ τόκος σου γέ-
γονε, καὶ ἄδου κατάλυσις ὅθεν προσπίπτω
σοι, τὴν θανοῦσάν μου ψυχὴν ταῖς ἁμαρ-
τίαις, ἀνάστησον δέομαι τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ὡδὴ γ. Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.

Ἀνακαθάρας σεαυτὸν τῷ πυρὶ τῷ τοῦ πνεύ-
ματος, θεοφόρε Σεραφεῖμ, ἐπὶ τῆς γῆς ἐχρη-
μάτισας, ἀνθράξ τηλαυγέστατος, φλέγων τοὺς
δαίμονας.

ὑποχωρήσας τῶν τοῦ βίου ἡδέων μακάριε,
καὶ τὴν σάρκα ἀνδρικῶς καθυποτάξας τῷ πνεύ-
ματι, θεῖον καταγώγιον τῷ ὄντι γέγονας.

Μὴ ὑποπτῆξας τοῦ ἐχθροῦ, τὰς παγίδας
καὶ ἐνεδράς, ταπεινώσεως πτεροῖς, τελείως
πάτερ ἠφάνισας, καὶ πρὸς ἐπουράνιον ὕψος
ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον.

Ἁγία κόρη ἡ θεὸν τὸν πανάγιον τέξασα,
ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς, τὴν ῥυπωθεῖσαν καρ-
δίαν μου, καθαρὰν ἀπέργασαι, ἵνα δοξάζω σε.

Κάθισμα τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ὡς ἄσαρκος ἐν κόσμῳ ἡγωνίσω πατήρ

·ήμων, ἐκ βρέφους ἐγκρατεία καὶ εὐχῇ σὺν τοῖς δάκρυσιν, ἐπ' ὤμων τὸν σταυρὸν ἀναλαβὼν, καὶ κόσμον ὡς ὁ Παῦλος σταυρωθεὶς, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις μακάριε ἐνώκησας· δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ θαυμαστώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Θεοδοκίον.

Θεοτόκε παρθένε ὑμνοῦμεν τὸν τέκνον σου, ὃς ἐγένετο τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις λύτρωσις· διὰ τοῦτο γὰρ ἀπαύστως δοξάζομεν, ὡς μητέρα τοῦ κτίστου ὑπάρχουσαν, τοῦτον οὖν ἐκτενῶς ἱκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δεομένων σου, ἵνα ῥύσῃ ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ κοσμοκράτορος.

Ὡδὴ δ. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῶν δαιμόνων τὰς ἐνέδρας, ἐξηφάνισας ὅσιε, καὶ τὰς πανουργίας τούτων ταῖς σεπταῖς νοθεσίαις σου, καὶ ἀγωνίσμασι θείοις τὰ σκιρτήματα, τῆς σαρκὸς καθυπέταξας μάκαρ τῷ πνεύματι.

Ὁλοτρόπω διαθέσει, πρὸς θεὸν καὶ φρονήματι, ὅλην θεοφῶρε, πάντων νοσημάτων ἐξέφυγες,

τῶν ἐνπαθῶν, καὶ ταῖς θείαις ἐλλάμπόμενος φωτοβόλοις ἀκτίσιν, ἐγένου φῶς δεύτερον.

ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν, μνήμην σου ἀξίως, τῶν πειρατηρίων καὶ θλίψεων, λύσιν ποιεῖ παμμάκαρ ταῖς πρεσβείαις σου, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς κύριον ὅσιε.

Θεοδοκίον.

Ῥητορεύουσα οὐ σθένει τὸ καινότετον ἀκουσμα, γλῶσσα ἐξειπεῖν σου, βρότειος καὶ γὰρ ἀπεκύησας, ἀπειρογάμως τὸν λόγον τοῦ γεννήτορος, τὸν ὁμότιμον πατρὶ καὶ πνεύματι δεσποίνα.

Ὡδὴ ε. Σὺ κύριέ μου φῶς.

Γηθόμενος σοφῇ, τοῦ δεσπότη τοῖς ἔχνεσιν, ἀράμενος τὸν σταυρὸν σου, καὶ προθύμῳ καρδία καὶ νῷ ἐπηκολούθησας.

Ὁ μόνος ἀγαθός, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, ἀνέδειξε τοῖς ἐν κόσμῳ, τῶν θαυμάτων ἀκτίσι φωστῆρά σε πανεύφημε.

Νεκρώσας τῶν παθῶν, τὰς κινήσεις μακάριε, ἐμφρόνως τὰς αἰσθήσεις Σεραφεῖμ, διευθύνας τοῦ σώματος πανόλβιε.

Ἐκύησας ἀγνή τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ
ἔμεινας ὡς πρὸ τόκου, θεομήτορ παρθένος, σα-
φῶς καὶ μετὰ γέννησιν.

Ὡδὴ γ. Ἐβόησε προτυπῶν.

Νοήματα Σεραφεῖμ, ἐκ καρδίας ἐλαύνοντα,
ἀγνωσίας θεοφόρε, πλουσίως καὶ ῥήματα σω-
τηρίαν, ἔδλυσας προξενοῦντα· διό σε γεραίρομεν.

Ἀπήλασας νοσημάτων παντοίων ἐπήρειαν,
ἐξ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν θεοφόρε, πατὴρ ἡ-
μῶν εὐχῇ ἐπιμόνω, καὶ δαιμόνων πληθύν ἐξ-
οσράκισας.

Συνόμιλος τῶν ἁγίων, ἀγγέλων γεγένησαι.
τὴν γὰρ τούτων ἐπὶ γῆς, πολιτείαν ἐκέκτησο·
ὅθεν εἰς τὰ ἄνω συναυλίζεις αὐτοῖς οἰκητήριον.

Θεοτοκίον.

Κυμάτων με ἀμετρήτων, πληθὺς κατεκά-
λυψε, θεομήτορ καὶ πταισμάτων, χειμάζει τὸν
δείλαιον, ἀλλ' αὐτὴ πρὸς ὄρμον τοῦ υἱοῦ σου
κατεύθυνον δέομαι.

Κοντάκιον.

Ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ἐπὶ γῆς ὥσπερ τις ἄσαρ-

κος, καταλιπὼν καὶ τὸν στυγρὸν μάκαρ ἀράμε-
νος, τῷ δεσπότῃ σου κατηκολούθησας κατ' ἔχνος,
τὰς ἐρήμους ἄλλας πόλεις ἐργασάμενος· μονα-
ζόντων ἀρχηγὸς ἐγένου ἄριστος· διὸ κράζομεν,
χαίροις πάτερ τρισόλβιε.

Ὁ οἶκος.

Ἄνθρωπος μὲν τῇ φύσει Σεραφεῖμ· σὺ ὑπ-
άρχεις, ἀγγέλοις δὲ ὠμοιώθης τῷ βίῳ, τοῖς
θαύμασι γὰρ καὶ ταῖς ἀρεταῖς ἐδόξασέ σε
χριστὸς ἐν κόσμῳ σοφέ· διὸ καὶ ἄσμασι τι-
μῶμέν σε πιστῶς βοῶντες ταῦτα.

Χαῖρε τερπνὸν τῆς Ἑλλάδος κλάδος.

Χαῖρε τῶν Ἀθηναίων κοινὸς προσάτης.

Χαῖρε τῆς ἐρήμου λαμπρὸν καλλιέργημα.

Χαῖρε μοναζόντων σεμνότατον καύχημα.

Χαῖρε, ὅτι ἐκ νεότητος ἠκολούθησας χριστῷ.

Χαῖρε, ὅτι θαλάσσαν μετέβαλες εἰς γλυκύ.

Χαῖρε τῶν ἀθυμούντων τρόπος παραμυθίας.

Χαῖρε ἀπεγνωσμένων πρόξενος σωτηρίας.

Χαῖρε ἡ ἀπολύτρωσις τῶν κινδυνευόντων.

Χαῖρε ὁ εὐεργέτης τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως.

Χαῖρε πηγὴ θαυμάτων θαύδρυτος.

Χαῖρε θηρῶν ἀγρίων ἡ ἡμέρωσις.

Χαῖρε δεινῶν νοσημάτων ὁ ἀκέστωρ.

Χαῖρε πολλῶν ὁ προσάτης καὶ ῥύτης.

Χαίροις πάτερ τρισόλβιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ς. Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ, τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει Δομποῦ.

Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου,

Ὁ Σεραφεῖμ ἄσμενος παρατρέχει.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ. Ἀβραμιαῖοί ποτε ἐν Βαβυλῶνι.

Ἡ καταιγὶς δὲ τὴν σὴν, ὀκνάδα πάτερ βυθίσας ὅλως οὐ κατίσχυσε, χριζῶ ἀναμέλπουσαν, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὰς σωτηρίους ὁδοὺς, τὰς πρὸς ζωὴν, φερούσας, τοῖς πᾶσι μάκαρ καθυπέδειξας, καὶ βοᾷτε ἐδίδάξας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄδυτος ὦφθης ἀσὴρ, ἀποσκοπῶν δι' ὅλου πρὸς Θεὸν ὕψος ἀναβάσεως, καὶ μέλπων γηθόμενος, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἰνα λυτρώσῃ βροτοὺς ἐκ σῶν ἀγνῶν αἱμάτων, Θεὸς ὠράβῃ σωματούμενος Παρθένη· ᾧ ψάλλομεν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η. Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμε.

Στομωθεὶς τῷ πυρὶ τῷ τοῦ πνεύματος, τοῦ βελίαρ τὰ κέντρα συνέτριψας, καὶ χαλεπὰ νοσήματα, ἀπελαύνεις τῶν πίσει ἀναβώντων, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀκλινῶς τὴν σενὴν τρίβον ἤνυσας, καὶ πρὸς ἄνω χορείαν κατήντησας, μετὰ ἀγίων ἁγίε, εὐφραινόμενος μέλπεις, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Ἱερεῦσι σαυτὸν συνηρίθμησας, ἀσκηταῖς καὶ δικαίοις Μακάριε, ἐκδυσωπῶν τὸν Κύριον, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, τὴν σεπτὴν καὶ ἀγίαν σου κοίμησιν.

Θεοτοκίον.

Νοεράν σε λυχνίαν καὶ τράπεζαν, οἱ προφῆται ἀγνή προδιέγραψαν, χρυσοῦν θυμιατήριον, καὶ πασάδα καὶ πύλην, δι' ἧς διήλθεν Ἰησοῦς, τῶν βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Ὡδὴ θ. Ὁ τόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη.

Ἐπέστη φαιδρῶς λελαμπρυσμένη, ἡ Θεία καὶ εὐσημος μνήμη, τῇ τοῦ πνεύματος αἴγλη τοὺς πιστοὺς πανόλβιε, κατα φωτίζει, ἣν ἐκτελοῦντες, τὸν σωτῆρα μεγαλύνομεν.

Συνήφθης ἀγγέλων ταῖς χορείαις, καὶ πάντων ὁσίων καὶ δικαίων Σεραφεῖμ, Θεοφόρε σὺν αὐτοῖς, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν κτίστην ἐκδυσώπει, τῶν ἐκτελούντων τὴν πανέορτόν σου κοίμησιν.

Συνδράμωμεν ἅπαντες προθύμως, ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς ἐπὶ τῇ μνήμῃ, Σεραφεῖμ τοῦ πανσόφου, καὶ χριστὸν αἰνέσωμεν ἐν εὐφροσύνῃ, τὸν ἐν ταῖς μνήμαῖς τῶν ἁγίων δοξαζόμενον.

Θεοτοκίον.

Ὡς πάντων ταχυράτων ὑπερτέρα, καὶ μήτηρ τοῦ πάντων βασιλέως, Θεοτόκε Μαρία πῶν δεινῶν, ἡμᾶς ρῦσαι ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἵνα σὲ πόθῳ παναγία μακαρίζωμεν.

Ἐξαποσειλάριον.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Ἰκεσίαις ὁ Θεός, τοῦ σοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ, ρῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, τῷ κτίστῃ τῆς κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε Θεόνυμφε, ἀδιαλείπτως τὸν χριστὸν,

τὸν σὸν υἱὸν πανάσπιλε, τοῦ λυτρωθῆναι τῶν δεινῶν, πάντας ἡμᾶς τοὺς ἀθλίους, τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ πονηροῦ διαβόλου.

Εἰς τοὺς αἶνους· ςιχ. προσόμοια, ἡχος β.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μέγας ἀνεδείχθης τοῖς πιστοῖς, τερατοποιὸς καὶ ἀπίστοις, θαυματουργὲ Σεραφεῖμ, λίθον γὰρ ἐπέτρεψας ἐπὶ τὰ ἄνω χωρεῖν, καὶ τὸν ἄνομον ἔδωκας θανάτῳ αἰπόλον, τὸ σὸν καθυβρίσαντα τὸ περικάλυμμα· σμῆνός τε ἀκρίδων διώκεις, τῶν καρπὸς φθειρόντων εὐχαῖς σου, καὶ πικρὰ γλυκαίνεις ὕδατα.

Λόγῳ διευθύνων τὰς ψυχὰς, τῶν σοὶ προσιόντων παμμάκαρ, ἐν μετανοίᾳ θερμῇ, Θεὸς ἀναδέδειξαι, μυσαγωγὸς αὐτοῖς, καὶ σωμάτων ἀνέσειλας, ἀνίατα πάθη, πνεύματα ἀκάθαρτα ἀπεσκοράκισας, τῇ πρὸς τὸν σωτῆρα ἐντεῦξει. Ὅθεν τὴν σεπτήν σου καὶ θείαν, μνήμην ἐορτάζομεν πατὴρ ἡμῶν.

Δεῦτε μοναστῶν οἱ ἀρχηγοί, καὶ τῶν ἀσκητῶν ἡ χορεία, καὶ φιλεόρτων πληθὺς, ἁσμασι τὴν ἐνδοξὸν πανηγυρίσωμεν, τοῦ σοφοῦ καὶ τρισμάκαρος, καὶ πάμφωτον μνήμην, χειράς τε κροτήσωμεν, χριστὸν δοξαζόντες. Ὅπως

ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, τύχωμεν ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ πλημμελημάτων ἀπολύτρωσιν.

Δόξα· ἦχος πλ. δ.

Τῶν μοναζῶν ἡ ἀκρότης, τῆς ἐγκρατείας τὸ θεῖον κειμήλιον, τῆς βοιωτίας ὁ βλαστός, καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸ κλέος Σεραφεῖμ ὁ τρισόλβιος, πάντας ἡμᾶς πρὸς ἐξίασιν πνευματικὴν συνεκάλεσε. Διὸ δεῦτε τοῖς ἄσμοι, τὴν σεβάσμιον αὐτοῦ κοίμησιν, χαρμονικῶς ἐορτάσωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὑμνωδίαις αὐτὴν γεφανώσωμεν καὶ θαύσωμεν ἱκετικῶς πρὸς αὐτόν· μὴ ἐπιλάβου δεόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἡ σκέπη σου Θεότοκε παρθένε ἰατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Δοξολογία μεγάλη· εἰς τὴν λειτουργίαν. τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ κανόνος ὡδὴ γ. καὶ ζ.
Ἀπόστολος ὁσιακός· εὐαγγέλιον ζῆτει Δεκεμβρίῳ ε.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔσται ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· κοινωνικόν, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Παρακλητικὸς κανὼν φέρων ἀκροστιχίδα πρὸς τὸν ὅσιον Σεραφεῖμ, ἀδόμενος εἰς διαφόρους λιτάς.

Ὡδὴ α. ἦχος πλ. δ. Ὁ εἰρμὸς, Ὑγρὰν διοδεύσας ὥσει ξηράν.

Σε πάτερ ἐπικαλούμεθα εἰς θεόν, τὸν δοξάσαντά σε τὸν πανάριστον, ἱκετεύοντα παρρησίᾳ καὶ ἀδελῶς, τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων, χριστὸν τὸν εὐεργέτην τὸν ἐλεήμονα φιλόανθρωπον. Ὡς ἔχων παρρησίαν πολλήν, παμμάκαρ Θεόφρων, τῷ Δεσπότη ἡμῶν χριστῷ, μὴ παύσης πανόλβιε, ἱκετεύων διηνεκῶς, ὑπὲρ τῶν ἀσθενούντων, ἡμῶν τῶν αἰχμαλώτων, ταῖς πλημμελείαις τοῦ ἀλάστορος.

Προστρέχω ἀενάως τῷ σῶ ναῶ, ἀτενίζων τὸ ὄμμα μου, ἐν τῇ εἰκόνι τῇ σῇ, καὶ δακρυρρόως δέομαι, ὅπως ἐξαλείψῃς μου τὰ δεινὰ, δι' ὧν τὸ λογικόν μου, ἀπαύστως τυραννεῖται, ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος.

Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε μήτερ χριστοῦ, παρρησίαν οὖν ἔχεις πρὸς τὸν σωτῆρα δεσπότην φιλόανθρωπον, ἱκέτευσον τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως

ῥυσθῶμεν θλίψεως κινδύνωντε καὶ ὀργῆς, τοῦ
πονηροῦ βελίαρ, τῇ μεσιτεῖᾳ σου πανάχραντε.

Ὡδὴ. γ. Ὁ εἰρμὸς, Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐχεις παρρησίαν ὡς ἀληθῶς, παμμάκαρ
μεγίστην, τῷ δεσπότη τῶν ἀγαθῶν, τῷ κτίστῃ
τῶν ὅλων, ἵνα μεσιτεύῃς θεόφρων διηνεκῶς,
ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνοῦντων σου
τὰ λείψανα.

Πάτερ δσιώτατε Σεραφεῖμ, δέξαι παρακλη-
σεις μου τὰς οἰκτρὰς, καὶ μὴ παρείδῃς ἄγριε,
τὰς ἀπὸ ψυχῆς μου οἰκετικὰς, δεήσεις, ἱκεσί-
ας, πηγὰς τε τῶν δακρύων, καὶ σῶσάί με
τὸν δεῖλαιον.

Μέγιστα τὰ θαύματα, ἃ ποιεῖς, ἐκάστοτε μά-
καρ, τοῖς προσρέχουσιν εὐλαβῶς, πρὸς σέ τὸν
προστάτην, ἀληθέστατον ὑπουργόν, χριστοῦ τοῦ
δεσπότη, τῶν ὀρθοδόξων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Κλίνη πορφυρόχρυσε καὶ λαμπὰς, Κυρία παρ-
θένε, ἢ χωρήσασα τὸν θεόν, τὸν πλαστήν τοῦ κόσ-
μου, τὸν σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν, αὐτὸν οὖν ἐκ-
δυσώπει ὑπὲρ τῶν ἀεὶ ὑμνούντων σε.

Ὡδὴ δ. Ὁ εἰρμὸς, Εἰσακήκοα Κύριε.

Ῥῥυσαί με γαέννης, ὅστε τῆς φοβεραῖς, ἐν ἐκείνῃ

τῇ ὥρᾳ καὶ τῇ φρικτῇ, καθ' ἣν ὁ δεσπότης,
ὅταν κρίνῃ βροτοὺς ἅπαντας, ὡς παρρησίαν
ἔχων πρὸς αὐτὸν τὸν φιλάνθρωπον.

Χαίροις πάτερ ὅσιε, τὰς αὐλὰς τὰς ἡλια-
κὰς, τὰς φωσφόρους πανάρισε, ἐν αἷς οἰκεῖς μετὰ
πάντων τῶν ὁσίων, τῶν ἀγαλλομένων τὴν θει-
κὴν, καὶ οὐράνιον λαμπρότητα.

Θείας μαρμαριγὰς ὅσιε, ἀενάως, ὥρᾳς θε-
σπέσιε, τῆς τρισηλίου θεότητος, τῆς διαυγα-
ζούσης τὰ πέρατα, καὶ χαίροις μετ' ἀγγέλων,
καὶ χορείας ἀπάσης ἁγίων πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε θεόνυμφε, ἢ τεκοῦσα τὸν
σωτῆρα καὶ κύριον τὸν τοῦ παντὸς εὐεργέτην,
αὐτὸν καθικέτευε, ἐλεεῖν καὶ σῶζειν, πάντας
ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ. ε. Ὁ εἰρμὸς, Φώτισον ἡμᾶς τοῖς προ-
σάγμασί σου Κύριε.

Ἄπας ὁ βίος μου, συνίσταται πανόλβιε, τοῖς
αἰσχροῖς καὶ ῥυπαροῖς, ἔργοις σατανικοῖς, δι'
ῶν βυθιζόμενος, τοῖς κατωτάτοις τοῦ ἄδου, ἀλλὰ
σύ ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς θεόν, ἐμὲ βοήθησον.

Τρέμω δ δύσυνος, τὴν φοβερὰν ἡμέραν, ἐν ᾗ
μέλλει ὁ κριτὴς, κρίναι τὰ ἔργα μου, ἅπερ ἔ-

πραξα καὶ πράττω ὁ ἀσυνείδητος, δι' ὃ ἅγιε
τοῦ Θεοῦ, δός μοι χεῖρα βοηθείας ὡς δύνασαι.

Τὰ πλήθη τῶν ἀνομιῶν μου, ὑπερῆραν τὴν
κεφαλὴν μου ὅσιε· δι' ὃ καταφεύγω διηνεκῶς τῇ
σκέπῃ σου, καὶ αἰτοῦμαι τὴν σὴν ἀντίληψιν, Σε-
ραφεὶμ. πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Δέξαι δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἐμὰς, ἃς προσ-
αγομεν οἱ δοῦλοί σου, παρακαλοῦντες θερμῶς,
ἵνα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐξιλεώσης, ὑπὲρ τῆς
σωτηρίας πάντων ἡμῶν.

Ὡδὴ ς. Ὁ εἰρμός, Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Φύλαττε καὶ σκέπε Σεραφεὶμ ὅσιε, τὴν
μοιρὰν σου ταύτην ἀπὸ τοῦ πονηροῦ διατήρι-
σον, ὅπως εἰς αἰῶνας ἐν αὐτῇ δοξολογῇται,
τοῦ Θεοῦ τὸ πανάγιον ὄνομα, χάριν λύσεως
ἁμαρτημάτων, ἵνα ἔλεος εὐρωμεν ἐν τῇ φρι-
κτῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

Πανόλβιε παμμάκαρ ὅσιε, ταῖς σαῖς λιταῖς
πρὸς Κύριον, ὡς ἔχων παρρῆσιαν ἀένναον,
μεσίτευσον αὐτῷ τῷ δεσπότῃ τῆς κτίσεως,
τοῦ δοθῆναι ἡμῖν ἄφεσιν, τοῖς πεπτωκόσιν
ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις, πρὸς δοξολογίαν ἀκα-
τάπαυστον.

Ἀξιόγαγε Σεραφεὶμ παμμάκαρις, σὺ τὰς
θλίψεις ἡμῶν οἶδας, τῶν σῶν δούλων πανόλ-
βιε, δέξαι τὰς δεήσεις, τὰς μετὰ θερμῶν
δακρύων προσαγομένης σοι, καὶ ἐξάγαγε πάν-
τας ἡμᾶς ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀνομίας πατέρα
ὅσιε

Θεοτοκίον.

Χαιροὶς μητροπάρενε δέσποινα, ὅτι ἔ-
τεκες τὸν σωτῆρα τοῦ παντός, τὸν βασιλέα
τῆς κτίσεως, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, ὡς παρ-
ρῆσιαν ἔχουσα μητρόθεε· ὅπως λύσιν λαβεῖν
με, τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων πανάχραντε.

Ὡδὴ ζ. Ὁ εἰρμός, Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

ἔχων παρρῆσιαν μεγίστην, πρὸς τὸν χριστὸν
ἅγιε, τοῦτον οὖν ἱκέτευε πανόλβιε ὅσιε, τοῦ
ῥυθῆναι με ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ
πάσης κολάσεως, καὶ ἀξιωθῆναι με τῆς βασι-
λείας τῶν οὐρανῶν.

Σοὶ προσρέχω παμμάκαρ, Σεραφεὶμ ὅσιε,
καὶ τῷ σῷ ναῷ εἰσερχόμενος κράζω σοι, ὅσιε
τοῦ χριστοῦ πανόλβιε, δέχου τὰς ἐμὰς παρα-
κλήσεις, τὰς μετὰ δακρύων προσαγομένης σοι,
καὶ δὸς παραμυθίαν τῇ τεθλιμμένῃ καρδίᾳ μου.

Χαίροις ὅσιε πατέρα, ἐν ταῖς αἰδαῖς ταῖς ἡ-

λιακαῖς τοῦ Κυρίου σου, τοῦτον ἐκδυσώπει παμ-
μακάριζε ὅσιε, ἡμᾶς ἐξαρπασθῆναι, τοῦ βορβό-
ρου τῶν ἀνομιῶν, καὶ ἀξιωθῆναι τῶν οὐρανίων
ἀγαθῶν, ἀξιάγαγε Σεραφεῖμ πανάριζε.

Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε, ἡ τὸν σωτῆρα χριστὸν τέ-
ξασα, τοῦτον ἐκτενῶς καθικέτευε ὑπὲρ τῶν
ἀνυμνούντων σε καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον
σου, ὡς μήτηρ οὗτα τοῦ βασιλέως, τοῦ τὰ πάν-
τα καλῶς διευθύνοντος.

Ὡδὴ ἡ· Ὁ εἰρμὸς, Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν

Ἰθύνον με ἀγιώτατε πάτερ, διὰ τῶν σῶν πρεσβε-
ῶν, ἐκτελεῖν τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως, τῆς
ἐντολᾶς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ δοξάζειν ταύτας
μετὰ πίστεως εἰς αἰεῖ.

Τῇ ἀγίᾳ σωρῶ σου προσρέχω, ἐπικαλούμε-
νος τῶν σῶν, ἱκεσιῶν ὅσιε πάτερ, ἰαθῆναι τὰ
ψυχικὰ ἐμὰ τραύματα, ἅπερ ὁ βελιαρ μοὶ προί-
ξενησεν, ἵνα ὑμνῶ καὶ δοξάζω σε.

Ἡ πανσέδατος κἀρα σου παμμάκαρ, ἀεννά-
ως ἰάματα βρύει, τοῖς πιεῶς προσρέχουσι θε-
ράπων, καὶ ἀσπαζομένοις αὐτὴν μετ' εὐλαδεί-
ας, οὗτοι ἀξιοῦνται πάσης θεραπείας.

Θεοτοκίον.

Ὁ πανύμνητε Μαρία θεοτόκε, βοήθησον πάν-
τας ἐν τάχει, καὶ ἀνάγαγε ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς
ἀνομίας, τοὺς προσρέχοντάς σοι μετὰ θερμῶν
δακρῶν, καὶ ἐλέησον αὐτοὺς διὰ τοῦ τόκου σου
παρθένε.

Ὡδὴ θ· Ὁ εἰρμὸς, Κυρίως θεοτόκον.

Μεγαλύνω παμμάκαρ, τὸ σὸν οὐράνιον ὄνο-
μα, ὅπερ εἰκονίζει τὰ οὐράνια τάγματα, τὰ
Σεραφεῖμ. ψάλλοντα, ἀεννάως τὸ, ἅγιος, ἐνώ-
πιον τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου καὶ παντοκράτορος.

Ὡς προσάτης ἀπάντων, χριστιανῶν ἅγιε, δέ-
χου τὰς δεήσεις μακαριώτατε, τῶν εἰς σὲ προσ-
τρέχόντων, μετὰ πάσης τῆς πίστεως, καὶ δὸς
αὐτοῖς ἱασιν, καὶ παραμυθίαν πανόλβιε.

Ἀξίως μεγαλύνω, σοῦ τὸ ὄνομα Σεραφεῖμ
ἅγιε, καὶ δοξολογῶ σου, τὴν ἀγίαν σου κἀραν
πανόσιε. Διό σε ἱκετεύω μετὰ θερμῶν δακρύ-
ων, μεσίτευσον τῷ πλάσῃ τοῦ ἐλεῆσαι με.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσα Κυρία Μαρία παναγία, τὰς δε-
ήσεις ἐπάκουσον, τῶν λυπηρῶς κατεχομένων
ὑπὸ πολλῶν ἀναγκῶν τε καὶ θλίψεων, καὶ σω-
σον αὐτοὺς θεοτόκε, τῇ φοβερᾷ πρὸς αἰσία σου

Τέλος τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος

Εὐχὴ λεγομένη μετὰ τὸ ἀπόδειπνον
πρὸ τοῦ ὑπνῶσαι.

Δέσποτα πανάγιε βασιλεῦ, ἄορατε, παντεπίσκοπε Θεὲ τῶν ὅλων, ἐπάκουσον τοῦ δούλου σου δεομένου μετὰ θερμῶν δακρύων, καὶ ἐλέησόν με ἐν τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, καὶ διαφύλαξόν με ἀπρωτον, ἀνεπηρέαστον, ἀβλαβῆ τῇ ἐνεσώσῃ νυκτὶ, ἐκ τῶν σατανικῶν φαντασιῶν, καὶ ἰνδαλμάτων τοῦ πονηροῦ βελίαιρ, καὶ πανολιθίου δράκοντος. Ναὶ χριστὲ παντάναξ, ὅτι σύ με διὰ τῆς παναπειρου εὐσπλαγχνίας σου λελύτρωκας ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας, κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν οἰκία βουλῇ, ὡς οἶδας, ὡς ἀνείκατος, ἀνεξερεύνητος σαρκωθείς, καὶ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἄνευ σποράς γεννηθείς, καὶ ἐν σταυρῷ προσηλωθείς, καὶ διὰ τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιοῦ σου αἵματος ἐξηγόρασά με, σὺ ὁ μόνος ἀναμάρτητος, καὶ ταφεὶς, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστης ὡς παντοδύναμος. Δι' ὃ με ἐλευθέρωσον ἐκ τῆς ποικίλης παγίδος τοῦ πονηροῦ διαβόλου, καὶ ἀξιώσον καταλαβεῖν με τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἀναμάρτητον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, ἵνα δοξάξω, ὑμνολογῶ, καὶ προσκυνῶ διὰ παντὸς τὸ πανάγιόν σου ὄνομα. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα λεγομένη εἰς εὐλόγησιν σημαιας.

Πανάγιε βασιλεῦ, ἄορατε, παντεπίσκοπε, σὺ ὁ δημιουργήσας τὰ πάντα τῇ παναπειρῷ σοφίᾳ σου, ὁ σερεῶσας τὴν γῆν, καὶ σεγαίνωσας τὸν οὐρανόν, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους θέμενος ἐν τῇ ἰδίᾳ σου ἐξουσίᾳ, ὁ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζῃ τὸν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ κατὰ χάριν ὀνομασθεὶς υἱὸς καὶ κληρονόμος τῆς βασιλείας σου, σὺ ὁ καταδεξάμενος σάρκα φορέσας, καὶ ἐπὶ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ κρεμασθῆναι διὰ τὴν σωτηρίαν, καὶ ἀπολύτρωσιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ πονηροῦ διαβόλου τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, σὺ παντοκράτωρ ἀήττητε βασιλεῦ, εὐλόγησον τὴν παροῦσαν σημαιαν, τὴν φέρουσιν τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ, ὃν προσκυνεῖ καὶ σέβεται ὁ ἅγιος κληρὸς, ὃν ἐκτήσω διὰ τοῦ τιμίου σου αἵματος, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ ἀηττήτου ὅπλου, ὃπερ ἐνεχάραξας ἐν τῷ οὐρανῷ δια τῶν ἁγέρων, καὶ δειξας τῷ εὐσεβεῖ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ, λέγων, ἐν τούτῳ νικᾷ τοὺς ἐχθρούς σου. αὐτὸς, ναι ἁγιώτατε παμβασίλεῦ, ποιητὰ τοῦ παντός, διαφύλαξον τὴν σημαιαν ταύτην

σὺν παντὶ τῷ εὐσεβεῖ στρατῷ σου, ἅμα καὶ τὸν
προστάτην καὶ ὁδηγὸν αὐτοῦ τοῦ εὐσεβοῦς στρα-
τοῦ, ἀνάδειξον αὐτὸν ἰσχυρὸν, καὶ κραταῖον, καὶ
νικητὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τῶν μὴ ὁμολογούν-
των σε θεὸν ἀληθινόν, καὶ διατήρησον τοῦτον
μετὰ πάντος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἐν ὁμονίᾳ, καὶ
εἰρήνῃ πρὸς διηνεκὴ δοξολογίαν σοῦ τοῦ ἀναρχοῦ
πατρὸς, καὶ τοῦ μονογενοῦς σου υἱοῦ καὶ τοῦ
παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ πνεύματος. Ἀμήν·

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ
τοῦ ἀσκήσαντος εἰς τὸ ὄρος Δομποῦ.

Εὐλόγησον πάτερ.

Χρέος ἄφρευκτον εἶναι ἐνὶ ἐκλάτῳ χριστιανῷ
εἰς τὸ νὰ σέβεται καὶ νὰ τιμᾷ τοὺς ἁγίους τῆς
χριστοῦ ἁγίας ἐκκλησίας μας, ἐπειδὴ αὐτοὶ καὶ με-
τὰς ἀρετὰς των, καὶ καθαρότητα τῆς ζωῆς των
ἀπετέλεσαν τὰ ἀφρευκτα χρέη τῆς ἱεράς καὶ
ἁγίας πίστεως τοῦ δεσπότη χριστοῦ, φυλάττον-
τες τὴν θεῖαν καὶ ἱερὰν διδασκαλίαν τοῦ ἱεροῦ
Εὐαγγελίου, κατὰ τὸ κυριακὸν θεῖον λόγιον,
λέγον, γίνεσθε ἅγιοι, ὅτι ἅγιος ἐγὼ εἰμι· κατα-
φρονήσαντες τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, δη-
λαδὴ, πλοῦτον, δόξαν, τιμὴν, λαμπρότητα, ὡς
οὐδὲν λογισάμενοι τὰ πάντα, καὶ ὡς σκύβαλα
ἀπορρίψαντες, ἔζων εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν ὡς
ἐπίγειοι ἄγγελοι, οὓς ἐδόξασεν ὁ δεσπότης χρι-
στὸς μετὰ διάφορα λαμπρὰ χαρίσματα, καὶ τοὺς
ἐξεφάνωσε μετὰ τὸν σέφανον τῆς οὐρανίου δόξης,
καὶ τοὺς ἀπεκατάστησε κληρονόμους τῆς βασιλεί-
ας του. Τοιοῦτος ἦν καὶ ὁ σήμερον ἑορταζόμενος
ὁσιος Σεραφεῖμ, ὅστις κατήγετο ἐξ ἐνὸς χω-
ρίου Ζέλι, ὑποκείμενον εἰς τὴν χώραν Ταλαν-
τίου, ἣ ὁποία λέγεται καὶ Ὀπούντιον, κειμένην
κατὰ τὴν Βοιωτίαν.

Οὗτος ὁ τοῦ Θεοῦ ἅγιος καὶ πατὴρ μέγι-
 ζος τῶν ἀσκητῶν Σεραφεῖμ, γεννηθεὶς ἀπὸ εὐ-
 σεβεῖς γονεῖς, μετρίους ὄντας εἰς τὴν τῶν γη-
 ἰνων πραγμάτων κατὰξασιν, χωρὶς νὰ καυ-
 χῶνται καὶ νὰ ἐναμβρύνωνται, μήτε εἰς πλοῦ-
 τον, μήτε δόξαν τοῦ ματαίου κόσμου, ἀλλ' ἐν-
 ασχολοῦντο εἰς τὰ ἀναγκαῖα μόνον διὰ νὰ ζῶ-
 σιν εἰς τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, ἀποφεύ-
 γοντες πᾶσαν αἰσχροκέρδειαν, καὶ ἀδικον πλοῦ-
 τον, εὐχαριστοῦντο εἰς τὰ ἴδια ἔργα των καὶ
 κτήματα, χωρὶς νὰ ἐνοχλῶσι καὶ ν' ἀδικῶσι
 τινά. Ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἀφ' οὗ ἐγεννήθη
 ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ, ὢν ἔτι εἰς τὰ μητρῶα σπάρ-
 γανα ἀπεδείχθη, ὅτι μέλλει νὰ γένῃ σκευὸς
 ἐκλεκτὸν καὶ δοχεῖον τοῦ παναγίου πνεύμα-
 τος, ἐπειδὴ κάθε τετράδην, καὶ παρασκευὴν δὲν
 ἔτρωγε γάλα, ὡς ἡ ἰδία μήτηρ αὐτοῦ ἔλε-
 γε τοῖς γείτοσιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἔ-
 τρωγε τὸ ἀναγκαῖον ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασεν εἰς
 ἡλικίαν ἑξ, ἢ ἑπτὰ χρόνων ἐξακολουθοῦσεν εἰς
 τὸ σχολεῖον, καὶ ἐμάνθανε τὰ ἱερὰ γράμματα
 μὲ πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἐφесιν ἐγκάρδιον, καὶ
 ὅταν μετέβαινεν εἰς τὸν οἶκον τὸν πατρικόν του,
 ἐπεριπάτει εἰς τὸν ὁρόμον εὐτάκτως, καὶ σεμνῶς,
 ὡς εἰς φρόνιμος γέρον, καὶ ὅσους ἠπάντα καθ'

ὁδὸν ἐχαιρετοῦσεν ἀσπαζόμενος τὴν δεξιάν του,
 ὡς ταπεινόφρων, ὥς ὅπου οἱ πάντες τὸν ἐθαύ-
 μαζον, καὶ τὸν ἐπήνουν ἐνεκεν τῆς ταπεινο-
 φροσύνης του. Προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας του, ὁ
 Θεὸς ζήλος ἀναπτειν εἰς τὴν καρδίαν του, ἀνα-
 γινώσκων διὰ παντὸς βίους διαφόρων ἁγίων,
 λέγων πρὸς τοὺς Θεοσεβεῖς γεννήτοράς του, ἐγὼ
 ἀγαπητοί μου γονεῖς ἐπιθυμῶ ν' ἀξιωθῶ τοῦ μο-
 ναδικοῦ βίου, καὶ παρακαλῶ θερμῶς νὰ μ' ἐφο-
 διασέτε μὲ τὰς εὐχάς σας διὰ νὰ ὑπάγω εἰς ἕνα
 μοναστήριον, ἐπειδὴ τοῦ παρόντος βίου τὰ πρά-
 γματα εἶναι μάταια καὶ φθαρτά, καὶ εἰς μάτην
 κοπιᾶζομεν ἐνταῦθα. Οἱ γονεῖς του ἐλυποῦντο ἀ-
 κούοντες τοῦτο, μὴ θέλοντες νὰ σερηθῶσι τοι-
 οῦτον υἱὸν πεπλησμένον χαρίτων, λέγοντες
 πρὸς αὐτὸν μετὰ λύπης, εἰς ἀγαπητόν μας
 τέκνον ὑπάγης εἰς μοναστήριον, ὁποῖαν παραμυ-
 θίαν ἔχομεν ἡμεῖς; ἐλπίζομεν νὰ σ' ἔχωμεν
 βακτηρίαν, καὶ ἐπιστηριγμὸν εἰς τὸ γῆράς μας,
 εὐχαριστούμεθα γ' ἀποθάνωμεν, παρὰ ν' ἀπο-
 χωρισθῶμεν. Ταῦτα τὰ λόγια ἔλεγον μὲ δά-
 κρυα, καὶ μὲ λύπην τῆς καρδίας των, ὁ δὲ ἅ-
 γιος μὲ τὴν συνήθη πραότητά του ἔλεγε τοῖς
 γονεῦσιν αὐτοῦ, μὴ λυπεῖσθε, ἀλλὰ πρέπει νὰ
 μ' ἐφοδιασέτε μὲ τὰς εὐχάς σας, ἐπειδὴ ὁ ἐνθερ-

μος ζήλος τοῦ μοναδικοῦ βίου εἶναι προσ-
 κεκολλημένος μέσα εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς
 μου, καὶ μὴ μὲ ἐμποδίζετε ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ
 Ἰησοῦ χριστοῦ, τοῦ οὐρανίου βασιλέως. Μὴ δυνά-
 μενοι δὲ οἱ γονεῖς τοῦ νὰ τὸν ἐμποδίσουν, μὲ ὅσους
 λόγους, καὶ τρόπους λυπηροὺς ἐμεταχειρίσθησαν
 διὰ νὰ τὸν φέρωσιν εἰς οἶκτον πατρικὸν καὶ
 μητρικὸν, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὄρος μακρὰν τοῦ χω-
 ρίου τοῦ Ζέλι, ὥσεί μίαν ὥραν, ὅπου κεῖται
 ἱερὸν μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφήτου
 Ἡλιοῦ, ἐπιλεγομένου Κάρκαραι· ἐκεῖ πλησί-
 ον οἰκοδομήσας ἀνήγειρε μικρὸν ναόν, ἐπ' ὀ-
 νόματι τοῦ σωτῆρος χριστοῦ, καὶ μικρὸν οἰκί-
 σκον, τὸ ὅποῖον μέχρι τοῦδε σώζεται, καὶ
 ὀνομάζεται ἀσκητήριον· ἐν αὐτῷ ἐστάθη ἱ-
 κανὸν καιρὸν ἀγωνιζόμενος ἐν ἀσκήσει, εἴτα
 μὴ ἀρεσκόμενος ἐκεῖ μὲ τὸ νὰ ᾔτον πλησίον
 τῆς πατρίδος του, ἀνεχώρησε καὶ μετέβη εἰς
 ἓνα μοναστήριον τῶν ἁγίων Ἀναργύρων κείμε-
 νον πλησίον τοῦ Ταλαντίου, διατρίψας ἐκεῖ
 ἕξ μῆνας, εἴτα ἀναχωρήσας, μετέβη εἰς τὸ
 μοναστήριον τῆς ἁγίας τριάδος Σαγματᾶ ἐπι-
 καλούμενον, ὅπερ κεῖται κατὰ τὴν ἐπαρχίαν
 τῶν Θηβῶν, μεταξύ Εὐβοίας καὶ Θηβῶν ἐ-
 πάνω εἰς ἓνα ὄρος, ἐπειδὴ τὸν ἐνωχλοῦσαν οἱ

γονεῖς του, καὶ λοιποὶ συγγενεῖς, καὶ φίλοι συ-
 χνοπηγαίνοντες εἰς τὸ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων
 μοναστήριον, φοβούμενος μήπως ἡ συνεχὴς πα-
 ρουσία τῶν γονέων του καὶ συγγενῶν ἐμποδί-
 σωσι τὸν ἔνθεον ζήλον, καὶ σκοπὸν του.

Ἀφ' οὗ δὲ μετέβη εἰς τὸ προῤῥηθὲν μοναστή-
 ριον τῆς ἁγίας Τριάδος, διατρίψας χρόνους δέ-
 κα, ἐκεῖ ἀπῆλαυσεν ὅπερ ἐπόθη, δηλαδὴ ἡ-
 συχίαν, ἀγωνιζόμενος ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς
 εἰς προσευχὰς καὶ δεήσεις, εἰς νηστείας, εἰς δα-
 κρυα, εἰς ὑπακοήν, καὶ ὑπομονὴν μεγάλην, ὥστε
 ὅπου οἱ λοιποὶ συνασκούμενοι πατέρες, βλέ-
 ποντες τὰς ἀρετὰς τοῦ ὁσίου, καὶ τὴν ὑπερβάλ-
 λουσαν ἀσκήσιν καὶ κόπους τοῦ τὸν ἐθαύμα-
 ζον, καὶ τὸν εὐλαβοῦντο, καθὼς ἡ πολύπνοος
 μέλισσα συνάζει τὰ πλέον εὐώδη καὶ ὠραῖα
 ἄνθη εἰς κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, τοιουτοτρό-
 πως καὶ ὁ μακάριος οὗτος μαθητῆς τοῦ ἱεροῦ
 Εὐαγγελίου, ἐσύναζε πᾶσαν ἀρετὴν εἰς τὸν ἑ-
 αυτόν του καὶ ἐκαλλωπίζετο. Ὁ ἡγούμενος τοῦ
 μοναστηρίου καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες ὁρῶντες τὰς
 προσόδους τοῦ τρισμάκαρος, ὅπου ἔκαμνεν εἰς
 τὸν ἑαυτόν του μὲ τὴν συλλογὴν τῶν ἀρετῶν,
 ἀπεφάσισαν νὰ τὸν προβιδάσωσιν εἰς τὸ ἀξίωμα
 τῆς ἱερωσύνης, ἀλλ' ὁ ταπεινόφρων Σεραφεῖμ

οὐκ ἤθελε, λέγων, ὅτι οὐκ εἰμί ἄξιος τοῦ τοιούτου ὑψηλοῦ ἀξιώματος, ἐνασχολούμενοι διὰ παντός οἱ συνασκούμενοι πατέρες εἰς τὸ νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἱερωθῇ, ἐπειδὴ προέβλεπον, ὅτι μέλλει νὰ γένῃ σκευὸς ἐκλεκτὸν, καὶ διὰ μέσου του νὰ ὠφεληθῶσι πολλαὶ ψυχαὶ ὥς μετὰ παρέλευσιν καιροῦ διὰ πολλῶν παρακλήσεων, καὶ παρακινήσεων τῶν συνασκουμένων πατέρων, ἤξιώθη τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, μετὰ ταῦτα δὲ πολλὰ περισσότερον ἠύξανεν εἰς τὰς ἀρετὰς προσδεύων βαθμιδὸν, καὶ νὰ ἐνεργῇ διὰ τῆς θείας δυνάμεως θαύματα, καὶ ἔτι ζῶν, καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσίν του, καθὼς ἔπειτα διηγηματικῶς θέλετε ἀκούσει.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἡγούμενος τὸν ἐξεῖλεν εἰς ἓνα μετόχιον διὰ τινὰ ὑπηρεσίαν, καὶ καθ' ὅδον ἠπήντησε τὸν ἅγιον Γερμανὸν τὸν πνευματοφόρον, ὅστις ἦτον μαθητὴς τοῦ ἁγίου Κλήμεντος, οἵτινες παρήλθον τὸν βίον τους ὡς καθαρὰ δοχεῖα τοῦ παναγίου πνεύματος, συνασκούμενοι εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅρος παρ' αὐτοῦ λοιπὸν ἐδιδάχθη ὁ μακάριος Σεραφεῖμ κατὰ βάθος τὰ τῆς ἀρετῆς ἐπωφελέσματα, καὶ σωτήρια.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον ὁ ὁσιος καὶ ἀπέδωκε τὸν λόγον τῆς ὑπηρεσίας του πρὸς

τὸν ἡγούμενον, μετὰ παρέλευσιν δὲ τινῶν ἡμερῶν ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου, καὶ μετέβη πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος εἰς τὸ ὄρος καλούμενον Δομπὸν, ἐκεῖ περὶ τὸ ὄρος κατῴκουν πολλὰ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἄγροικοι εἰς καλύβας, καὶ πολλὰ ἀπηνεῖς καὶ σκληροτράχηλοι ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλβανῶν, οἵτινες μετῆρχοντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν ληστρικὸν βίον, καὶ μὲ τὰς συμβουλὰς του, καὶ θείας νοουθεσίας μετ' ὀλίγον καιρὸν τοὺς ἀποκατέστησε πρᾶγους καὶ ἡμέρους, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὅπου περιεφέροντο ὡς ἄγριοι θῆρες ἐνωπλισμένοι, ἐρρύψαν τὰ ὅπλα καὶ ἐκαταγίνοντο ἕκαστος εἰς τὸ ἔργον του, ὁ μὲν ἐγεώργει τὴν γῆν, ὁ δὲ ἐποίμανε πρόβατα, καὶ ἄλλα εἰδὴ ζώων, καὶ ἔτρεφον τὸν ἑαυτὸν τους, τὰς γυναῖκας καὶ τέκνα των. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου διὰ τῆς νοουθεσίας τοῦ ἁγίου, μετέβησαν εἰς ἄλλον τόπον πεδινὸν, ἐπειδὴ ὁ τόπος αὐτοῦ ἢ Δομπὸς εἶναι ὀρεινὸς καὶ σκληρότατος, ἀνεπιτήδεις καρπῶν· καὶ τοιουτοτρόπως οἱ σκληρότατοι καὶ μαικρόνοι αὐτοὶ ἄνδρες ἐλθόντες εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας διὰ τῶν Εὐαγγελικῶν νοουθεσιῶν καὶ παραγγελιῶν τοῦ ἁγίου, καὶ συναναστραφέντες μὲ ἡμέρους καὶ ἀγαθοὺς χριστιανοὺς συγκατώκησαν μὲ αὐτοὺς

καὶ ἡλευθερώθησαν τοῦ βίου τοῦ ληστρικοῦ, καὶ τῆς ἐσομένης ἀτελευτήτου κολάσεως. Εἶτα δὲ ὁ πανόλβιος Σεραφεῖμ ἀναγείρας μικρὸν μονήριον πρὸς δοξολογίαν τοῦ δημιουργοῦ Θεοῦ καὶ εὐεργέτου τοῦ παντός, ἐνησχολεῖτο μὲ ἀγῶνας νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, μὲ ἀδιακόπους προσευχὰς καὶ δεήσεις, ἐν τούτῳ δὲ προσέτρεχον ἀπὸ διάφορα μέρη μοναχοί, καὶ ἱερεῖς, καὶ δόκιμοι, καὶ λαικοὶ ἀκούοντες τὴν φήμην τοῦ ἁγίου, καὶ τὰς ἀρετὰς του. Ἐπεὶ οὐκ ἔστι κρυπτόν, ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, καὶ εἰς φῶς ἔλθῃ, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν φωνήν· ὥστε συνεκροτήθη ἱερὰ μονή, καὶ ἀνηγέρθη ἐν ὀνόματι τοῦ σωτῆρος καὶ δεσπότου χριστοῦ, κατωικημένη ὑπὸ πολλῶν μοναχῶν, παραμενόντων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁσίου, καὶ ἀκουόντων τὰς Εὐαγγελικὰς νουθεσίας καὶ παραινήσεις του διὰ τὴν ψυχικὴν τους σωτηρίαν.

Παρελθόντων δὲ χρόνων τινῶν, αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ προτερήματα τοῦ μακαρίου Σεραφεῖμ διὰ φήμης ἠκούοντο πανταχοῦ, καὶ τὰ ἄπειρα θαύματα, ἅπερ ἐτέλει εἰς διαφόρους ἀσθενεῖς καὶ ἀρρώστους, προσρέχοντες ὑπὸ τὴν προσασίαν καὶ ἐπίσκεψιν τοῦ ἁγίου μετ' εὐλαβείας, καὶ ἐθεραπεύοντο, διὰ τὴν τῶν θαυμάτων πληθύν.

Δὲν ἐκταίνομεν τὸν λόγον πρὸς ἀποφυγὴν ἐχληρότητος τῶν ἀναγινωσκόντων καὶ ἀκροατῶν, ἀλλὰ γράφομεν τινα ἐξ αὐτῶν πρὸς δοξολογίαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ τοῦ δοξάσαντος αὐτὸν, τὸν λάμπαντα ἐν τῇ ἀσκήσει, ὡς ἄλλος μέγας Ἀντώνιος, καὶ ἐν τῷ ζῆν καὶ μετὰ θάνατον, ὡς ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ἀγίας αὐτοῦ κήρας, καὶ τῶν ἁγίων λειψάνων τὰ ἀενάως ἐκτελούμενα θαύματα.

Πλησίον τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ εἶναι ἓνα χωρίον καλούμενον Χώσια, καὶ κατὰ τὸ παράλιον τοῦ αὐτοῦ χωρίου εὐρίσκειται ἓνα μοναστήριον τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Εἰς αὐτὸ ἦτον ἓνας νέος δουλευτῆς ὀνομαζόμενος Γεώργιος, ὅστις ἐνωχλεῖτο ὑπὸ τοῦ δαίμονος, οἱ ἐκεῖ πατέρες φοβούμενοι μήπως εἰς ἐκείνην τὴν σιγμὴν ὁποῦ ἐνωχλεῖτο παρὰ τοῦ σατανᾶ, ἤθελεν ἐγκρεμισθῇ ἀπὸ κάμμουαν ἀπότομον πέτραν τοῦ ὄρους, ἢ ἤθελε ῥίψει τὸν ἑαυτὸν του εἰς πῦρ, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ, παραδίδοντες αὐτὸν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἁγίου, ὁ μὲν ἅγιος ἔχων αὐτὸν εἰς τὴν ἱερὰν ἐπίσκεψίν του, καὶ ποιῶν προσευχὰς, καὶ δεήσεις πρὸς τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ἀπηλλάγει τοῦ δαίμονος, καὶ ἡλευ-

θερώθη, μέινας τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μοναστήριον, ὅστις ἔγεινε καὶ καλόγηρος ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁσίου.

Ἐτερον θαῦμα, ὅταν ἐκτίζετο ἡ ἐκκλησία τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου, ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω, ἐν ᾧ οἱ τέκτονες ἐδούλευον κόπτοντες ἐκεῖ πλησίον πέτρας ἐκ τοῦ βουνοῦ, ἓνα σῶμα μιᾶς πέτρας μεγίστης κόπτεται ἐκ τοῦ ὕψους, καὶ κυλιομένη μὲ ὁρμὴν εἰς τὴν κατωφέρειαν κατ' εὐθείαν ὁρμοῦσεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν, ὑπὸ σατανικῆς ἐνεργείας, διὰ νὰ ἐγκρεμίσῃ τὸν νεωκοδομημένον ναὸν, φθάσασα δὲ πλησίον τοῦ τοίχους ἐν διαστήματι μικρῷ, τότε ὁ ἅγιος φθάσας ἐκεῖ ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς πέτρας, ἀπλώσας τὴν ῥάβδον του ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν, εἶπε, παναγία τριάς βοήθησον ἡμᾶς, καὶ ὦ τοῦ θαύματος, ἐστάθη εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, καθὼς ὁράται σήμερον, καὶ οἱ παρευρεθέντες ἐδόξαζον τὸν θεὸν λέγοντες μεγαλοφώνως τὸ, Κύριε ἐλέησον.

Ἄλλο θαῦμα· ἓνας ὀνομαζόμενος Δῆμος ὑπῆρχεν ἀπὸ τὸ χωρίον Ζέλι, ὅστις ἐδαιμονίζετο πολλοὺς χρόνους περιφερόμενος ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς εἰς ἀβάτους καὶ σκληροὺς τόπους, σχίζων τὰ φορέματά του, καὶ ἀνασπῶν τὰ

μαλλία του ἔκαμνε διαφόρους ἀταξίας· οἱ συγγενεῖς του λυπούμενοι μεγάλως ἀπηλπίσθησαν, ἀκούοντες τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν φήμην τοῦ ἁγίου, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ μοναστήριόν του παρακαλοῦντες τὸν ἅγιον διὰ νὰ τὸν ἐλεήσῃ. Ἀφ' οὗ ὁ δαιμονιζόμενος Δῆμος εἶδε τὸν ἅγιον ἐφώναζε μὲ φωνὰς μεγάλας καὶ ἀλλοκότους ὑβρίζων τὸν ἅγιον, τότε ὁ ἅγιος εἶπε καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν εἰς ἓνα κελλεῖον, καὶ προσευχόμενος ἀνεγίνωσκε τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον σχεδὸν τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἔπειτα τὸν εὐγαλε καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πάλιν ὁ ἅγιος ἐπροσηύχετο διὰ πολλῆς ὥρας, καὶ ὦ τοῦ θαύματος, ἑθεραπεύθη ὁ δαιμονιζόμενος, δ' ὑπὸ τοῦ δαίμονος πολλοὺς χρόνους βασανιζόμενος.

Μετὰ δὲ τὴν κοίμησιν τοῦ ἁγίου ἐρωτώμενος ὁ Δῆμος ὑπὸ πολλῶν περὶ τοῦ δαιμονίου, ἔλεγεν, ὅτι ὅσῃν ὥραν ἴσατο ὁ ἅγιος πλησίον του, καὶ ἐπροσηύχετο, ἔφευγον οἱ δαίμονες, καὶ ὅτε παρεχώρει ὁ ἅγιος, πάλιν ἐνωχλεῖτο, καὶ ὅτε ἀνεγίνωσκεν ὁ ἅγιος τὸ τετραευαγγέλιον, ἔβλεπεν, ὅτι ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἁγίου ἐξήρχοντο πύριναις σαίταις καὶ βέλη, καὶ ἐκτυποῦσαν τοὺς δαίμονας εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ

εἰς τὰ ὄμματα, καὶ ὅταν ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ὁ ἅγιος, ἐφώναζεν ὁ Δῆμος μεγάλας φωνάς νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ μόνον, καὶ ἐρχόμενοι οἱ δαίμονες τὸν βασανίζουν, τότε ὁ ἅγιος κατέλιπε τὴν ῥάβδον τοῦ πλησίον του, καὶ οἱ δαίμονες βλέποντες αὐτὴν δὲν ἐπλησίαζον, καὶ πολλαῖς φοραῖς ὁ ἅγιος ἐποίει περιχαράκωμα μὲ τὴν ῥάβδον τοῦ περὶ τὸν Δῆμον, καὶ τοιουτοτρόπως δὲν ἐπλησίαζον οἱ δαίμονες, μένων ὅπως οὖν ἐν μικρᾷ ἡσυχίᾳ ὁ πάσχων.

Ἔτερον θαῦμα. Μίαν φορὰν ἔπεσε περὶ τὸ μοναστήριόν του πληθὺς ἀκρίδων κατατρύγουσα τοὺς καρπούς, τότε ὁ πανόλβιος ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου περιερχόμενος μετὰ προσευχῆς, καὶ ποιῶν τσαυροὺς εἰς τὸν ἀέρα μὲ τὴν ῥάβδον τοῦ τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅπαντα ἡ πληθὺς τῶν ἀκρίδων ὀρμήσασα εἰς τὴν θάλασσαν ἀπεπνίγη.

Ἄλλο· μίαν ἡμέραν προσῆλθεν εἰς τὸν ὄσιον ὁ φύλαξ τῶν μελισσῶν καὶ τοῦ λέγει, ἅγιε γέρω, αὐτὴν τὴν νύκτα ἦλθε μία Ἄρκτος, (ἥτοι Ἀρκουδα) καὶ ἔφαγεν ἓνα μελίσι, καὶ ἄλλα ἔδλαψεν, ὁ ἅγιος εἶπε, πῆγαινε τέκνον μου εἰς τὸ ὑπουργημά σου, καὶ προσεύχου, ἐπειδὴ διὰ προσευχῆς ἀποδιώκονται τὰ ζημιώδη ζῶα, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου τῇ ἐπιούσῃ

δὲ ὁ ὅσιος σέλλει δύο καλογήρους, λέγων αὐτοῖς, ὅτι πηγαίνετε εἰς τὸ Μακρὸν Λιθάρι, οὕτως ὀνομάζεται ἄχρι σήμερον ὁ τόπος αὐτός, καὶ ἐκεῖ εὐρίσκετε μίαν Ἀρκουδαν ἀποθαμμένην, τῆς ὁποίας θέλετε εὐγάλει τὸ δέρμα, καὶ τὸ φέρετε ἐδῶ.

Ἔτερον· εἰς ποιμὴν προβάτων κατὰ συνέχειαν ἐπήγαινε πλησίον τοῦ μοναστηρίου μὲ τὰ πρόβατά του, καὶ ἐπροξένει ζημίαν εἰς τοὺς καρπούς, ὁ μὲν ἅγιος ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου, καὶ τοῦ λέγει, παιδί μου, μὴ φέρῃς τὰ ζῶά σου πλέον ἐδῶ, διατὶ προξενούσι ζημίαν, ὁ δὲ ποιμὴν αὐθαδιάσας ὕβρισε τὸν ἅγιον μ' αἰσχροὺς λόγους, ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν αὐτῷ, ὁ θεὸς συγχωρήσει σε. Εἶτα ὁ δίκαιος κριτῆς, ὅστις ἐτάζει νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δοξάζει τοὺς ἁγίους του, καὶ πιστοὺς ὑπηρέτας του, ὁ ἀποσρεφόμενος τὸ ἀδίκον, διὰ τε τὴν ἀδικίαν τοῦ, καὶ διὰ τὴν πολλὴν αὐθάδειάν του, δι' ἧς ὕβρισε τὸν ἅγιον, καὶ τὸ ἱερὸν μοναστήριον, τὸν ἐπαίδευσεν τὸν κακόφρονα μὲ θάνατον δεινὸν μεταξὺ εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας· τοιαύτη εἶναι ἡ θεία δικαιοσύνη, καὶ τοιουτοτρόπως οἶδε νὰ δοξάζῃ τοὺς θερμούς, καὶ ἀξίους ὑπηρέτας του.

Ἄλλο θαῦμα· εἰς τὰς Ἀθήνας ἐσυνέβη νὰ

γένῃ πλήθος ἀμετρον φθοροποιῶν ἀκριδῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ μεγίστης εὐλαβείας προσέτρεξαν εἰς τὸν ἅγιον παρακαλοῦντες μετὰ δακρύων διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν τοὺς χάριν ἀγιασμοῦ, διὰ ν' ἀπαλλαχθῶσι τῆς μεγίστης ζημίας, ἣτις ἐπαπειλοῦσε πεῖναν μεγίστην. ὁ ἅγιος συμπαθὲς φερόμενος ὑπήκουσεν εἰς τὰς δεήσεις των, καὶ μετέβη εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ὅπερ κεῖται εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πόρτου, Δράκων λεγόμενον, κ' ἐκεῖ συνήχθη ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τῇ θαλάσῃ, καὶ ἀφ' οὗ ἐγένεε λιτανεία, καὶ δεήσις, ἐπικαλουμένου τοῦ λαοῦ μετὰ δακρύων τὸ ἔλεος τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ἔπειτα εἰς τὸν ἀγιασμόν ὅπου ὁ ἅγιος ἐποίησεν, ἅμα ὅπου εἶπε τὸ, σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ βαλὼν τὸν τίμιον σαυρὸν εἰς τὴν θαλάσσαν, ὅλον τὸ σμῆνος τὸ ἀπειρον τῶν ἀκριδῶν ἐπέταξεν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ ἀπεπνίγει· βλέπων ὁ λαὸς τῶν χριστιανῶν τὸ παράδοξον θαῦμα ἐφώναζε μετὰ δακρύων τὸ, μέγας εἰ Κύριε, ὁμοῦ καὶ τὸ, Κύριε ἐλέησον, εὐρεθέντες δὲ καὶ τινες Ἀγαρινοὶ, κ' ἐκεῖνοι ἐθαύμαζον, ἔλαβον πολλοὶ ἀπὸ τὸ ὕδωρ τὸ θαλάσσιον, ὁμοίως καὶ Ἀγαρινοὶ, τὸ ὅποιον τὸ ἐ-

δωκαν, καὶ ἔτιον πολλοὶ ἔχοντες πάθη χρονικὰ, καὶ ἰάθησαν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἔχοντες μεγάλην εὐλάβειαν εἰς τὸν ἅγιον, κατεσκεύασαν ἓνα πολύτιμον σαυρὸν καὶ τὸν ἐσειλαν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου, καὶ ἔπειτα σείλαντες καὶ οἰκοδόμους ἀνήγειραν καὶ τὸν ναὸν μεγαλύτερον τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου δι' ἰδίων των ἐξόδων, καθὼς ὁράται σήμερον.

Ἔτερον θαῦμα· ὁ πανάριστος Σεραφεῖμ εἶχε διορίσει τοὺς συνασκουμένους πατέρας, ὅτι τὸ Σάββατον μετὰ τὴν ἐνάτην νὰ παύωσιν ἀπὸ κάθε ἐργασίαν, ὁ προσάτης τῶν γεωργῶν, ὁ λεγόμενος Οἰκονόμος, ἔτυχεν ἓνα Σάββατον νὰ σπεύρωσιν, ἐπειδὴ ἐφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἐνάτης, καὶ ὁ προσάτης δὲν ἐφύλαξε τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου, ἀλλ' εἶπε τῶν γεωργῶν, ἅς τελειώσωμεν αὐτὸ τὸ χωράφιον τώρα, ἔπειτα δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, καὶ οὕτω κατέλαβεν ἑσπέρα, ἀφ' οὗ ἐφθασεν εἰς τὸ μοναστήριον ὁ προσάτης καὶ οἱ λοιποὶ, ὁ ἅγιος ἠρώτησε τὸν προσάτην λέγων, διατί τέκνον μου ἐβράδυνας, καὶ δὲν ἦλθες ἐν καιρῷ ν' ἀκούσης τὸν ἑσπερινόν, ἐπειδὴ Σάββατον εἶναι σήμερον; Ἀπεκρίθη ὁ προσάτης ὅτι ἦτον ὀλίγον χωράφιον, καὶ διὰ νὰ μὴ χάσωμεν τὸν καιρὸν δι'

ἄλλην ἡμέραν, ἐμείναμεν, καὶ τὸ ἐσπείραμεν ὅλον. Τότε ὁ ἅγιος χαμογελῶν εἶπεν, αὐτὸ ἄλλο τε νὰ μὴ τὸ κάμης.

Τῇ ἐπαύριον δὲ λέγει ὁ ὁσιος τοῦ ἐπιστάτου, ὅτι πῆγαινε εἰς τὸ αὐτὸ χωράριον, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὀλίγον, τὸ ὅποιον λέγεις, ὁποῦ μετὰ τὴν ἐννάτην τὸ ἐσπείρας, εἰς αὐτὸ νὰ βάλλῃς σημεῖα διὰ νὰ τὸ ἡξεύρωμεν, ὁ ἐπιστάτης ἀμέσως ἐπῆγε καὶ ἔκαμεν, ὥς τὸν ἐπρόσβαξεν ὁ πανάριστος Σεραφεῖμ· ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, ὑπῆγεν ὁ ἅγιος εἰς τὸ αὐτὸ χωράριον, καὶ λέγει τοῦ ἐπιστάτου καὶ τῶν λοιπῶν θεριζῶν, εἰς τὸ αὐτὸ τὸ σημειωθὲν χωράρι βάλlete φωτίαν διὰ νὰ καῇ· διότι θέν εἶναι δίκαιον ὁ καρπὸς αὐτὸς νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν ἄλλον, ἐπειδὴ ἡ Κυριακὴ εἶναι διωρισμένη μόνον νὰ δοξολογῇται ὁ Θεὸς διὰ τὰ ἀγαθὰ ὁποῦ ἐχάρισε τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ τὸν σοφὸν Σολομόντα, ὁ γεννησιουργὸς ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ κάλλους τῶν ὀρωμένων θαυμάζεται. Ὁ ἐπιστάτης καὶ οἱ λοιποὶ θερισταὶ λέγουσιν, ἀγίε γέρων, ὅταν βάλωμεν φωτίαν εἰς αὐτὸ τὸ ὀλίγον, πρέπει νὰ καῶσι καὶ τὰ ἄλλα ἐσπαρμένα καὶ ν' ἀπολέσωμεν τὸν κόπον μας· τότε ὁ ἅγιος λέγει, ὁ δίκαιος καὶ ἀληθὴς κόπος σὰς οὐκ ἀπόλλυται, καὶ οὕτως ὑπήκουσαν καὶ ἔβαλαν

τὴν φωτίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ σημειωμένον, καὶ ἄφ' οὗ ἔφθασεν ἡ φωτία εἰς τὰ σημεῖα, ἀμέσως ἐσβυσε καὶ ἔμειναν ἀβλαβῆ τὰ ἄλλα ἐσπαρμένα. Ἰδοὺ χριστιανοὶ μου, πῶς δοξάζει ὁ ἐλεήμων Θεὸς τοὺς πιστοὺς δούλους καὶ ὑπηρέτας του, καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν του.

Ἔτερον θαῦμα. Δύο χριστιανοὶ Θηβαῖοι, ὁ εἰς ἐλέγετο Γεώργιος καὶ ὁ ἄλλος Νικόλαος, ἐκίνησαν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ὁσίου, καὶ καθ' ὁδὸν ἀπῆντησαν ἕνα Ἀγαρινόν ὅστις ὑπῆγαινε εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον, ἐπὶ σκοπῷ διὰ νὰ φάγῃ, νὰ πῖν καὶ νὰ ξεφαντώσῃ, λέγει τῶν δύο χριστιανῶν, ἔτι σπουδάσατε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μοναστήριον ὁγλήγωρα, διὰ νὰ βιάσωμεν τὸν καλόγηρον νὰ μᾶς κατασκευάσῃ φαγητὰ καλὰ καὶ πολλὰ, καὶ νὰ λάβωμεν ἐξ αὐτοῦ ποδοκόπι, ὁ Νικόλαος ἀπεκρίθη, σιωπάτε μὴ λέγετε τοιαῦτα, διὰ νὰ μὴ μᾶς συνέβῃ κἀνένα κακὸν καθ' ὁδὸν, πρὶν νὰ φθάσωμεν, ἀφ' οὗ δ' ἔφθασαν ἔξωθεν τοῦ μοναστηρίου, οἱ μὲν δύο χριστιανοὶ κατέβησαν ἀπὸ τὰ ζῶα, ὁ δὲ Ἀγαρινὸς δὲν ἐδύνατο νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ ἄλογόν του, ὁμοίως καὶ τὸ ἄλογόν του δὲν ἠδύνατο νὰ σαλεύσῃ, τοῦτο βλέποντες οἱ δύο

χριστιανοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως μετὰ φόβου ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου καὶ διηγοῦνται τὸ παράδοξον γεγρονὸς τοῦ ἁγίου, ὁ μὲν ἅγιος ἀκούσας ἀμέσως ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου, καὶ φθάσας ὅπου ἦτον πεπτηγὸς τὸ ἄλογον, καὶ ἀσάλευτον, καὶ ἀφ' οὗ ἐπίασε τὸν χαλινὸν τοῦ ἀλόγου ὁ ἅγιος, ἐκίνησε τὸ ἄλογον, τότε λέγει καὶ τοῦ Ἀγαρινοῦ πέζευσον ἄνθρωπε, καὶ αὐτὸς μετὰ τρόμου πεζεύσας δὲν ἐλάλησε τὸ μηδὲν τοῦ ὁσίου, ἀλλὰ μὲ σέβας καὶ αἰδῶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ ἐξενίσθη, καὶ ἀφ' οὗ ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς Θήβας ὡμολόγει μὲ φρίκην καὶ φόβον τὸ συμβῆναι εἰς τοὺς Ἀγαρινούς, ὅσον καὶ εἰς τοὺς χριστιανούς. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ δοξάζων τοὺς ἁγίους μὲ τοιαῦτα θαύματα, καὶ τέρατα.

Ἄλλο θαῦμα· ὅταν ὠκοδομεῖτο ὁ ναὸς τοῦ ἱεροῦ τούτου μοναστηρίου, ἐφάνησαν τρεῖς Τοῦρκοι, καὶ λέγουν τοῦ ὁσίου μὲ ὀργὴν, καλόγηρε, διατὶ οἰκοδομεῖς ἐκκλησίαν χωρὶς ἁδείαν; Καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐκτύπησαν εἰς τὴν κεφαλὴν μετὰ θυμοῦ, καθὼς φαίνεται σήμερον τὸ σημεῖον εἰς τὴν ἀγίαν αὐτοῦ κάραν, καὶ ἔπειτα τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἀνέβασαν ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, λεγόμενον μέχρι τοῦδε, Παπλοῦκι, ὅπου ἐδίψησαν οἱ Τοῦρκοι, περιφερόμενοι εἰς τὰς πέτρας

μήπως καὶ εὕρωσι νερόν, τότε ὁ ἅγιος διὰ προσευχῆς, μιμούμενος τὸν προφήτην Μωϋσῆν, τύψας τὴν ῥάβδον του εἰς ἓνα μέρος, ὡ τοῦ θαύματος, ἐξῆλθεν ὕδωρ καὶ ἔπιον. Τότε οἱ Τοῦρκοι βλέποντες ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά τους τὸ παράδοξον ἐφοβήθησαν μεταμεληθέντες διὰ τὴν περιφρόνησιν ὅπου ἔκαμαν τοῦ ἁγίου, τὸ ὅποιον ὕδωρ ἄχρι τοῦδε ῥεεῖ εὐωδιάζον, καθὼς κ' ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς γραφεὺς ἔπιον ἐξ αὐτοῦ παρέρχόμενος ἅπαξ, καὶ δις, καὶ τρις καὶ πολλάκις. Συγχρόνως ἐκτελεῖ καὶ ἄλλο θαῦμα. Οἱ μὲν Τοῦρκοι εἶδον ἄγρια περισέρια, καὶ ἐπάσχον διὰ νὰ τὰ θανατώσωσι διὰ τῶν πυροβόλων ὅπλων, καὶ μὴ δυνάμενοι, ἐπειδὴ ἐπέτων, ὁ δὲ ἅγιος τοὺς λέγει, ἔχετε ὑπομονήν, καὶ θέλετε ἔχει περισέρια· ἀμέσως πλησιάζει εἰς αὐτὰ, καὶ διὰ προσαγῆς του ἐσάθησαν, ἐξ ὧν ἐπίασε τρία ζωντανὰ, καὶ τοὺς τὰ ἔδωκε, βλέποντες καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα ἐξέστησαν μεγάλως, καὶ προσέφερον σέβας καὶ αἰδῶ πρὸς τὸν ἅγιον, τὸν ἀπέλυσαν, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ εὔρε τοὺς λοιποὺς συνασκουμένους πατέρας βεβαπτισμένους εἰς λύπην, πρὸς οὓς εἶπε, μὴ λυπῆσθε ἀδελφοί, ὅτι ὁ ἐλεήμων Θεὸς μὲ ἠλευθέρωσε, καὶ εἶναι ἀπόφασις τῆς παναπείρου συμ-

παθείας του, εἰς τὸ νὰ λάβῃ πέρας ὁ ἱερός ναὸς οὗτος πρὸς διηνεκὴ δοξολογίαν του. Τελειωθέντος δὲ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, μετὰ παρέλευσιν πινῶν χρόνων ἐκοιμήθη ὁ πανόλκιος Σεραφεῖμ, καὶ ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ ἀπήλαυσεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, λέγει τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἃ ὀφθαλμοὶ οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη πώποτε, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ἦδη οὖν τὰ ἅγια αὐτοῦ λείψανα εὐωδίαν ἀναπέμπουσι, μάλιστα ἡ σεβάσμιος αὐτοῦ Κάρα, ὅστις ἐπικαλεσθῇ αὐτὴν μετ' εὐλαθείας εἰς ἀγιασμόν, λαμβάνει ἀνάβρωσιν καὶ ὑγείαν, ἐκ τῆς κατακρατούσης αὐτὸν ἀσθενείας, ἀποδιώκει ποικίλα καὶ διαφορα πάθη, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν παντοδύναμον, καὶ δημιουργὸν Θεόν, ὡταύτως καὶ ὅσοι τὸν ἐπικαλεσθῶσιν εἰς καιρὸν λοιμικῆς νόσου, καὶ ὅσοι ἔτι εἰς ἐξορκισμόν καὶ ἀποβολὴν τῶν φθορεπικῶν ἀκρίδων, καὶ διαφόρων ζωῶν βλαπτόντων ἀμπέλους, φυτὰ, καὶ ἐσπαρμένα. Ὅσα δὲ θαύματα ἐξετέλεσε καὶ ἐκτελεῖ ἀενάως μετὰ τὴν ἱεράν αὐτοῦ κοίμησιν· δηλαδή τὴν τῶν δαιμονιζομένων ἀπολυτρώσιν, τὴν τῶν νοσούντων ἐκ διαφόρων παθῶν ἀπαλλαγὴν, μετὰ τὸ νὰ εἶναι ἄπειρα, τὰ παρα-

τρέχοντες. Διὸ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἅς εὐλαβώμεθα ἀπὸ ψυχῆς τὸν πανσέβαστον, καὶ θαυματουργὸν τοῦτον ἅγιον Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος ὡς παρρησίαν πολλὴν ἔχων εἰς τὸν συμπαθεὶ καὶ ἐλεήμονα Θεόν, θέλει μεσιτεύει διηνεκῶς, διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν μας, καὶ οὕτω ποιῶντες θέλομεν ἀξιωθῇ τῆς ἐπουρανίου αὐτοῦ βασιλείας, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

Ἡ κοίμησις τοῦ ἁγίου ἐγένετο κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑξακοσιοστὸν δεῦτερον σωτήριον ἔτος, ἡτοιμαχθ, ἐν μηνὶ Μαΐῳ 5, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Παράρτημα ἐκ τῶν κατὰ τοὺς παρόντας καιροὺς θαυμάτων γενομένων τοῦ ὁσίου πολλῶν· ἐλθέτω τὰ ἐπόμενα δύο ταῦτα.

Ἱερόν

Κατὰ τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν ἕκτον ἔτος, εὐρεθῆς εἰς τὸ μοναστήριον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὀπλῶν Γεώργιος Καραϊσκάκης, καὶ μέλλων νὰ ἐκστρεύσῃ κατὰ τῶν Τούρκων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσκυνήσας ἐς τὴν εἰρησθεντὴ εἰκόνα τοῦ ἁγίου μετ' εὐλαθείας, καὶ εἶπε, ἅγιε τοῦ Θεοῦ βοήθησόν με· ἐπεὶ δύνασαι ὡς παρρησίαν

ἔχων πολλήν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν διὰ τὸ
κατασφαῶσιν οἱ ἔχθροί, μὲ τὸ νὰ ἔχω νὰ ἐκστρα-
τεύσω κατ' αὐτῶν· ἅπαντα ἡ ἐλπίς μου καὶ παν-
τὸς τοῦ στρατοπέδου μου εἶναι ἐξηρητημένη εἰς τὴν
προσασίαν σου, ἅγιε Σεραφεῖμ· ἐγὼ ἄνευ τῆς θερ-
μῆς σου προσασίας καὶ ἀντιλήψεως δὲν δύναμαι
νὰ κάμω τὸ μηδὲν· Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀσπα-
σθεὶς τὴν ἱερὰν εἰκόνα εὐλαβῶς ἐξῆλθε τοῦ μο-
ναστηρίου ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ χωρίου Ράχωδα
κειμένου κατὰ τὸν Παρνασσόν, ὅπου ἦν στρατοπε-
δευμένοι τὸ Τουρκικὸν στρατόπεδον, ἔχον ὀχυρὰς
θέσεις κεκρατημένας. Ἀφ' οὗ δ' ἐφθασεν ἐκεῖ θαύ-
ρων εἰς τὸ ἔλεος τοῦ παναγίου Θεοῦ, διὰ πρεσβει-
ῶν τοῦ θερμοῦ προσάτου ἁγίου Σεραφεῖμ, ἀμέσως
συνεκροτήθη πόλεμος ἐκατέρων τῶν μερῶν, θεῶ
ἐλέει, τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἐπολιορκήθη παρὰ
τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς μίαν θέσιν σριφνήν,
τὸ ὅποιον συγκρινόμενον ὡς πρὸς τὸ Ἑλληνικόν,
ἦτον τριπλάσιον, καὶ ἔτι πλεῖστον γενομένης τῆς
πολιορκίας κατ' ἑκαίνας τῆς ἡμέρας ἐγένετο
χειμῶν δριμύτατος μετὰ πολλῆς χιόνος, καὶ
παγετὸς ὑπερβάλλων, ὥστε ὁποῦ κατ' ἓνα τρόπον
ὁ παγετὸς, καὶ κατ' ἄλλον ὁ τῶν Ἑλλήνων δρα-
στήριος πόλεμος ἀπώλεσε τοὺς πάντας ἐχθρούς,
μετ' ὧν ἐθανατώθη καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Τουρκικοῦ

στρατοπέδου, ἀλαζῶν καὶ ἐπηρμένος αἰμοδόρος
Μουζάμπεγης, καταγόμενος ἐκ τῆς Ἀλβανίας,
ὁ ἀγαπητὸς τοῦ πολυβρηλλύτου Σατράπου Κιο-
ταγῆ, καὶ οὕτως ἀπενεκρώθησαν οἱ ἐχθροί, καὶ
ἠλευθερώθησαν οἱ περίεχ χριστιανοὶ ἐκ τῆς ἐπαπει-
λουμένης σφαγῆς, καὶ ἀιχμαλωσίας, δόντες δό-
ξαν τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, καὶ εὐχαριστίαν τῷ ἁγί-
ῳ Σεραφεῖμ· καὶ ὁ ἀρχηγὸς Καραϊσκάκης, καὶ
οἱ μετ' αὐτοῦ συστρατεύοντες καὶ οπλοφοροῦντες.

Ἔτερον θαῦμα· κατὰ τὸ χιλιεστὸν ὀκτακοσι-
στὸν εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος, κατὰ μῆνα Ιούλιον,
οἱ Τοῦρκοι κατακυριεύσαντες τὴν ἐπαρχίαν Λε-
βαδείας, καὶ ἅπασαν σχεδὸν τὴν Σερεῖν Ἑλλά-
δα, καὶ μέρη μὲν αὐτῆς ἡχμαλώτευσαν, ἄλλα
δ' ἐκαυσαν, λεηλατοῦντες ἐφθασαν καὶ τινες ἱε-
ροὶ εἰς τὸ μοναστήριον, κατέχοντες τοῦτο ὡς φρου-
ράν διὰ τὸ ὀχυρὸν τοῦ τόπου· οἱ μὲν καλόγηροι ἐκ
τοῦ φόβου μετέβησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἱ
δὲ Τοῦρκοι μὲ τὸ σύνθημα ἀγέροχόν τους καὶ ὁρμη-
τικὸν ἐπιχειρισθέντες διὰ νὰ καταδαφίσωσι τὸ
μοναστήριον, εἰσῆλθον πρῶτον εἰς τὴν ἐκκλησίαν,
καὶ ἄφνω βλέπουσιν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλη-
σίας τὸν ὅσιον Σεραφεῖμ· ὡς γήγαντά τινα ἄνδρα
φοβερόν ἰσάμενον· ἐντρομοὶ γεγονότες ὑπὸ τοῦ φό-
βου, ἐξεληθόντες τῆς ἐκκλησίας ἐπαυσαν τοῦ ἐλευθρί-

ου επιχειρήματος. Τῇ δ' ἐπιούσῃ ἔπεσεν ἓνα κατὰ πυκνὸν σύννεφον περὶ τὸ μοναστήριον, ὅπου μόλις ἐβλέποντο ἓνας τὸν ἄλλον, καὶ τὴν μετ' αὐτὴν πάλιν ἡμέραν, εἰς ἄλλος Τοῦρκος ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Λεβαδείαν πρὸς αὐτοὺς, καὶ φθάσας εἰς τὸ Παπλοῦκι πηγάδι, ὅπου ἦν τὸ νερὸν, τὸ ὅποιον διὰ θαύματος ἐξῆλθε τύπτων τὴν ῥάβδον τοῦ ὁ ἅγιος, ἐπὶ ζῶν, καθὼς ἔμπροσθεν διηγῆθημεν, καὶ θέλων νὰ εὐγάλη νερὸν διὰ νὰ πλυθῇ, ἐκεῖ φαίνεται ὁ ὁσιος πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν ῥάβδον τοῦ, λέγων πρὸς αὐτόν, ἕως πότε μ' ἐνοχλεῖτε; δὲν σᾶς ἀρκεῖ ὅπου ἐρημώσατε τὸν οἶκόν μου, ἀλλ' ἦλθες καὶ σὺ μιὰρὲ διὰ νὰ μολύνῃς τὸ ὕδωρ; Τότε ὁ Τοῦρκος ὀργισθεὶς, καὶ πιάσας τὸ ὄπλον τοῦ διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν ἅγιον, τοῦ εἶπεν ὁ ὁσιος, μὴ πιάνης τὸ ὄπλον, ἀλλὰ πήγαινε εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ εἶπε καὶ τῶν ἄλλων νὰ σηκωθῇτε νὰ φύγετε, διότι δὲν θέλει μείνει κανεὶς ἐξ ὑμῶν, καὶ ἐγένετο ἀφανὴς ὁ ἅγιος· εἶτα δὲ φθάσας εἰς τὸ μοναστήριον ὁ Τοῦρκος μὲ φρίκην εἶπε τὰ προλαβόντα, οἱ δὲ ἐχλεύαζον περιγελῶντες αὐτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἔνθα ἐκοιμάτο ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, ὁ παρὰ τῶν Τούρκων λεγόμενος Μπελούκμπασης, ἄφνω εὐγάζει φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ μεγάλας παραττόμενος, λέγων ὅτι ἐφάνη ὁ

καλόγηρος, καὶ τὸν καταθλίβει, λέγων αὐτῷ νὰ φύγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν, ἐπειδὴ δὲν θέλει ἀφήσῃ κανένα ἐξ αὐτῶν ἀβλαβῆ· ἀφ' οὗ δ' ἐγένετο ἡμέρα, ὁ Μπελούκμπασης ἀμέσως μετέβη εἰς Λεβαδείαν μετὰ φόβου, καὶ διηγεῖται τὸ συμβάν πρὸς τὸν προσάτην, λεγόμενον Μουφτήμπεγην, ὁ δὲ Μουφτήμπεγης τοῦ λέγει, ἐπειδὴ καὶ σεῖς ἔχετε σκοπὸν διὰ νὰ φύγετε, καὶ ν' ἀφήσετε αὐτὴν τὴν θέσιν, πήγαινε ὀπίσω καὶ καταδαφίσατε μετὰ τῶν ἄλλων τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπιστρέψατε ἐδῶ, ὁ Μπελούκμπασης ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ ὀπίσω δὲν πηγαίνω, καὶ στείλε ὅποιον θέλεις· τότε ὁ Μουφτήμπεγης ἐστειλεν ἄλλους διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ πρόσταγμα τοῦ· ἀφοῦ δ' ἐφθασαν εἰς τὸ μοναστήριον, ὅχι μόνον ἐδυνήθησαν νὰ βλάψωσί τι, ἐπειδὴ οἱ εὐρισκόμενοι ἐκεῖ εἶπον πολλὰ παράδοξα εἰς τοὺς νεοφερμένους, εἰμὴ ἐσήκωσαν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ἀνεχώρησαν ὁρμαῖοι, χωρὶς νὰ προσενηθῇ ζημία εἰς τὸ ἱερὸν μοναστήριον. Οὕτως οἶδεν ὁ παντελεήμων Θεὸς νὰ δοξάζῃ τοὺς ἁγίους τοῦ καὶ ἀξιόους ὑπουργούς τοῦ.

Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ Τοῦρκοι, ἀφ' οὗ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ζητοῦνι ἐδιηγοῦντο μετὰ φόβου καὶ φρίκης τὰ γινόμενα πρὸς τὸν Σατράπην Κιουταχῆν, λέγοντες ὅτι μόνον ἓνα μοναστήρι ἐμείνεν ἀκαταδαφισον

μὲ τὸ νὰ τὸ ἐφύλαξεν ὁ προσάτης του, ἤτοι ὁ ἅγιος, ὁ ὁποῖος εἶναι φοβερός.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐδιηγήθησαν καὶ τὰ διηγοῦνται οἱ ἐλευθερωθέντες τῆς αἰχμαλωσίας, τὰ ὁποῖα ἤκουον καθ' ἐκάστην παρά τῶν ἐκεῖσε Τούρκων. Εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ δοξάζων τοὺς ἁγίους αὐτοῦ, πρὸς ὑμναλογίαν καὶ δοξολογίαν ἀένναον.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ἐγένετο ἡ παροῦσα ἀκολουθία διὰ συνδρομῆς τῶν δύο ἱερομονάχων τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου Κυρίων Ἰωάσαφ, καὶ Γερασίμου, καὶ Κυρίου Ἀναγνώστου μετὰ τῶν αὐταδέλφων αὐτοῦ Λαζαροπούλων ἐκ Κώμης τῆς πόλεως Λεβαδείας καλουμένης Ῥάχωδας.